

ΑΡΙΘ. 203

1927

Προσφ. Βιβλ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΑΝΗ
ΜΕΛΕΤΗ

**ΠΡΟΙΚΑΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΕΚΠΑΙ-
ΔΕΥΣΙΝ-ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΝ ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ**

Δένασθε να επιτύχετε από το

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Ρώμης, άγκυράν εν Έλλάδι δια διαταγματος της 22 Δεκεμβρίου 1926
Κεφάλαια ήσφαλισμένα μέχρι σήμερον Διρ. Ιταλ. Όκτω δισεκατομμύρια
Νέαι ράβεις κατέ το έτος 1926 Διρ. Ιταλ. Έν και ήμυσι δισεκατομμύριον
Αποθεματικά κεφάλαια Διρ. Ιταλίας Έν δισεκατομμύριον και εξα-
κόσια εκατομμύρια.

Τι συμβόλαιά του είναι ήγγυημένα από το Θησαυροφυλάκιον του Έ-
ταλικοῦ Κράτους και έχουν τας εγγυήσεις Τίτλων Κρατικών.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ

ἀπό τήν Γενικήν Αντιπροσωπείαν, Γενία Σταδίου 47 και Γεωργίου
Σταύρου 2 (Αθήναι) και από τούς κατά πόλεις Πράκτορας.

ΩΙ ΝΑΙ

ΕΙΝΕ ΘΑΥΜΑ Η ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ

Ποτέ δέν έπίστευα ότι θα μου επανέφερε την φρεσκά-
δον την οποίαν είχε το πρόσωπόν μου πρό είκοσι έτών!

Πόσα έτη έχασα χωρίς να φροντίσω να την δοκιμάσω
και άφωνα να μένουν εις το πρόσωπόν μου αι ρυτίδες
που έκαμναν να φαίνομαι όι εγήρας.

Όποιος θέλει να διατηρήση το πρόσωπόν του νεαρόν
πρέπει χωρίς άλλο να κ μη χρείαν της κρέμας και
της πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ

ή όποια πωλείται εις όλα τα καλά Φαρμακεία και
Μυροπωλεία

ΜΟΝΤΕΡΝΑΙ ΕΠΠΛΩΣΕΙΣ

ΒΛΑΣΙΟΣ ΒΕΚΡΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΔΟΚΟΤΡΩΝΗ ΑΡΙΘ. 1

**ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΔΕΜΑΤΑ
Ν. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17**

Μην αγοράζετε ελαστικές Ζώνας πριν έπισκεφθήτε το ειδι-
κόν κατάστημα
Ν. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ
171 ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ
όπου θα εϋρήτε
ότι ζητήσετε εις πλούσιαν συλλογήν. και
τιμάς πωλήσεως Παρισίων.

**ΖΩΝΑΙ MAILLOT
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ Α. CLAVIERE
Ν. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17**

Πόσαι γυναίκες έρεθίζουν επιβλαβώς το δέρμα των κάμνουσαι χρείαν άλλων αποφιλωτικών μέσων παρά το άποτριχωτικόν υγρόν
"ΝΤΙΕΟΡ"
Το θαυμάσιον αυτό προ όν το όποιον εξαφανίζει στιγμιαίως τρίχα; και χνοόδι του δέρματος, άπκλύνει συνάμα και έξωραίζει το δέρμα
Πωλείται εις όλα τα καλά Μυροπωλεία και Φαρμακεία της Έλλάδος
Γεν. Αντιπρόσωπος: ΙΩΑΝΝΗΣ Μ ΚΑΝΖΟΥΧ Στοά Πεσματζόγλου 3 - Αθήναι

Ο Δ' ΒΟΡΟΝΩΦ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

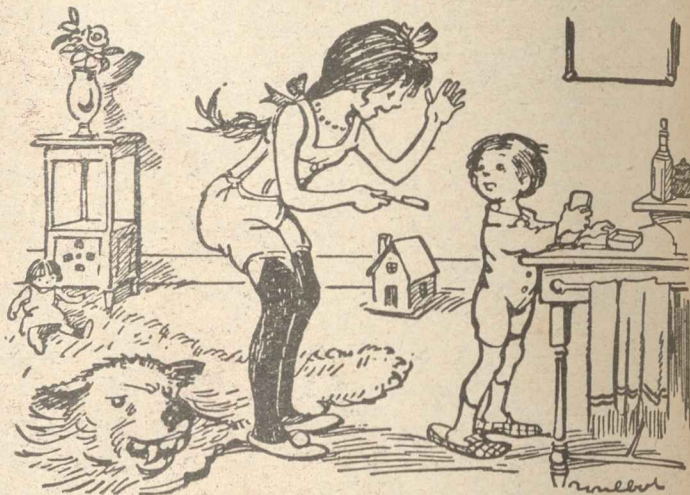
Πώς εξηλείψατε τας ρυτίδας από το πρόσωπόν σας;
Τι μεταχειρίζεσθε τέλος κι' έχετε τόσον δροσερόν
δέρμα; Μήπως εκάματε ενέσεις ΒΟΡΟΝΩΦ;
Όχι, Κυρία μου, χρησιμοποίησά την

CREMA ROSITA

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Γεν. Αντιπρ. Γ. ΚΕΡΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

Εδμόλιδος 14

Τι λαιμαργος που είσαι καυμένο! δίν τρώγεται το Dentol
είναι μόνον δια να καθαρίζη κανείς τα δόντια του.

Τό DENTOL (ήχρόν, πόνος, σάπων) είναι δύο πόχρητα
μέγιστα άκτινωμένων και ευμυστον συνέμα, με άσπρα λαν ήλφ-
στον

Κατασκευασθέντων συμφώνως με τα έργα Πάστερ τονώνται τα
λα, Έντός δλίγων ήμερών κάμνει τα δόντια να άπαιρησιν
λευκότητα. Εξαλείφει την δυσόσμον όσπιν του στόματος και
στασις Ιδρωτός εις τας ραπνιζούσας. Αφίνει εις το στόμα
χαρσιον και άπαιρησιν άλβιδον δροσερότητα.

Τό DENTOL εύρίσκειται εις όλα τα καλά φαρμακεία
εις τα φαρμακεία.

ΔΟΡΟΝ Άρ-εί να επιστρέψη τις εις τόν κ. Φ. Ι. Κόρην
τέτα Κι-νισμός 8 την παραπάνω άγγελίαν του Περ οδικού
ΚΕΤΟ Ένα λαβή δωρεάν εν δείγμα DENTOL.

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργός όδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Έπι τρεσίαν εις Παρίσιους σπου-
δάσας, Όλιγοήμερος και άνάδυνος θα-
ραπειά παθήσαν στόματος και όδόν-
των. Οδλήτιδας, δυσοσμίαν και Ργερ-
θήσε ταχώς. 51 Γ' Σεπτεμβρίου 51.

ΚΥΡΙΑΙ,

Έξαλείφει τα σημεια της πομπώσεως
και των φροντίδων τα όποια γηρά-
σκουν το πρόσωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ
ΡΟΔΑΙΙΝΗ και άπομακρύνει την έμ-
φάνισιν των ρυτίδων.

Κυρία,
Θέλετε να άποκτήσετε ένα καυ-
γιο και μόδερνο φρεσκά;
Βάψατε μόνον το παλιό σας με
καυκήν βαφήν δια τριών

ΑΡΤΙ

και καν εις δέν θα ένοήση
φρεσκά παλιό και βιμμένο.
Παλύνεται στα Έσπρινκ
υακίτα. Αντιπρόσωπος:
Π. Τσάγκρης, Αθήναι

Αγοράζετε μαζί με
«Μπουκέτο» και
«Οικογένεια»

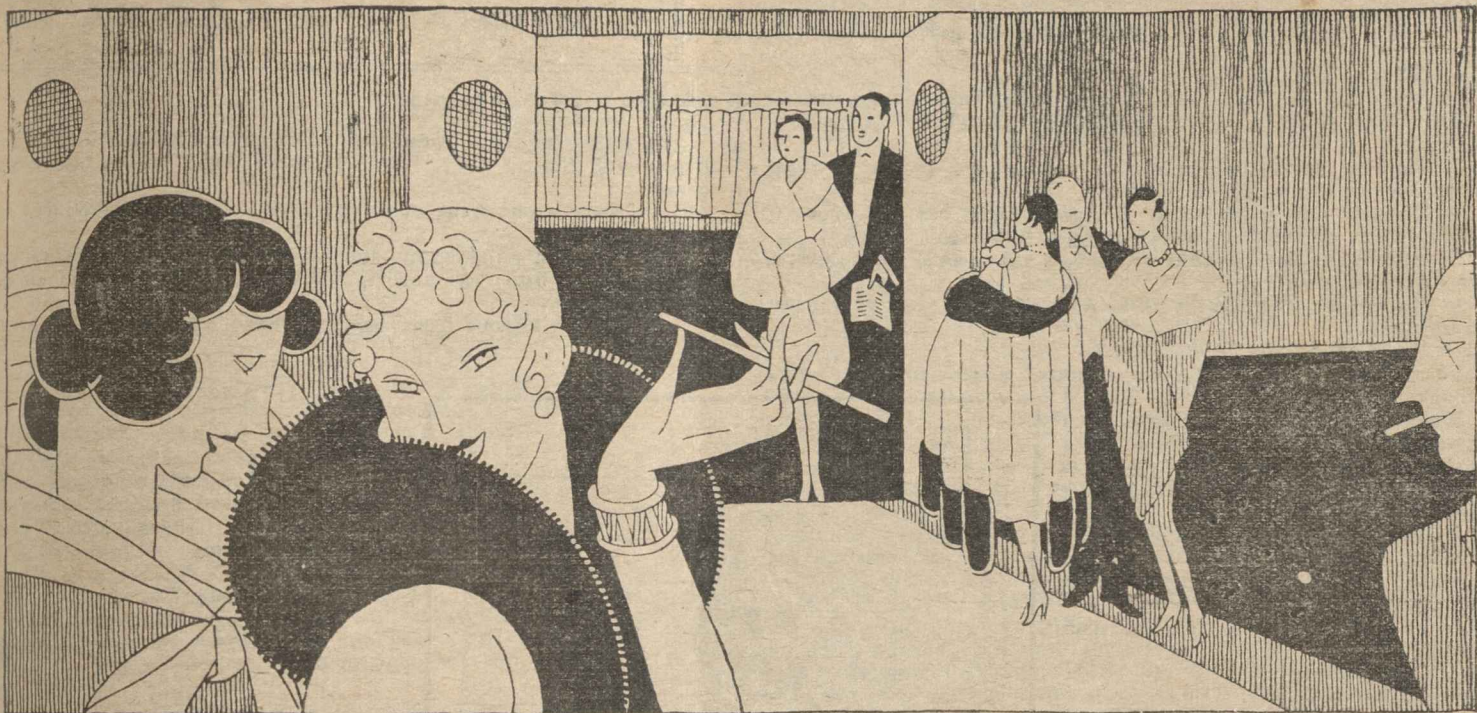
1 Μαρτίου 1928

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

233

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΡΟΥΑΓΙΕ

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΗΣ

— Άκουσέ με, παιδί μου, μέινε μαζί μου μην πής εκεί κάτω!
Έλεγε και ξανάλεγε ή κυρά Ρεσσάκ στο μονάκι ό της γυνί που
έλε καλά και σώνει να γίνει ναυτικός.
Άγριος πόνος, με τα δοντια σφιγμένο, με θολωμένο μάτι έν-
νοσσε να γίνουν μία ώρα άρχήτερα ή διατυλώσεις της; ναυτολο-
γίας του.

Και όσον γέριζαν από γραβείο σε γραβείο, όσο ή διατυλώσεις
πλησίαζαν να τελειώσουν τόσον ή καυμένη ή κυρά Ρεσσάκ
γνώριζε πειδί μελαγχολική και δέν έπαυε ούτε μια στιγμή να ψι-
θυρίζει.

— Λυπήσου με άγορί μου, μην πής εκεί κάτω!
Ό Λεών Ρεσσάκ δέν έλεγε τίποτε. Άκουόσσε
μόνο γεμιά τη μητέρα του που προσπαθούσε ή
καυμένη να τον άποτρέψη από αυτό του τό σκοπό.

Έπι τέλους όλες ή διατυλώσεις έτελείωσαν. Ό
Λεών Ρεσσάκ έναιτολογήθηκε σ' ένα άλυστικό που
θα πήγαινε στη Νέα Γη, πήρε και προκαταβολή 350
φράγκα.

Μητέρα και γυνίς βρεθήκανε τότε πλάι ό ένας
στον άλλον, σ' ένα σκοτεινιασμένο και γεμάτο λά-
σες όροφο του Ζαίν-Μαλό.

Αυτός έσκουπίζε με το μανίκι του το μέτωπό
του που ήταν γεμάτο ιδρώτα. Έκείνη έκραβε το
ζαρωμένο πρόσωπό της μέσα στην ποδιά της λε-
γτογας.

— Άχ, παιδάκι μου, τι έκανες! Τι έκανες!
Την έπιασαν έπειτα λυγροί.
Ό γυνίς της την κράτησε από το φόρεμα και της
είπε:

— Καλλύτερα να φύγω, μάνα, αφού α ύ τη με περιφρόνησε
και πήρε άλλον άντρα.

Ό Λεών Ρεσσάκ άγαποσσε πριν από καιρό την Υβόνη Ταρ-
βέρ, κόρη ενός κτηματίου.

Η Υβόνη, όμως, που έλεγε στην αρχή
πώς τον αγαπούσε, παντρεμένη έκείνες τις
μέρες έναν ναυτικό από το Λωριάν, στο
άλλο άκρον της Βρετάνης, τόσο μακριά
που ποτε δέν θα την ξαναβλέπε πειά.

Όστε από μία τέτοια κατάσταση,
με τι κοράγιο να μείνη ό Λεών να δου-
λεύη στα ίχθυοτορμεία έστω και άν κέρ-
διζε πολλά; Η χήρα Ρεσσάκ, όμως, δέν
έννοσσε να στείλη το γυνί της στη θάλασ-
σα, που της πήρε και τον άντρα της. Γι'
αυτό από μικρόν τον είχε βάλει στα ίχθυο-
τορμεία και τώρα προσπαθούσε ός την τε-
λευταίαν στιγμήν να τον άποσπάσει από το
καταραμένο αυτό επάγγελμα που φαρά στη
Νέα Γη. Άχ, γιατί να βρεθή στη μέση αέ-
τη ή τραλή άγάπη; Γιατί να της φεγγί
το καδί της; Μέρες και μέρες είχε παραι-
νήσει ή δουλειά του, δέν ήξερε τι έκανε,
καθότανε σκεπτός σε μία γωνιά του σι-

τιού, με το κεφάλι χωμένο μέσ' τα χέρια. Και να τον σήμερα ώρ-
μούσε σάν τυφλός σ' ούτόν τον άπιστον Όλεανό, που δέν έχόρτα-
σε ακόμα μ' όλες τις χιλιάδες πουλει ρουφήσει Πώς να μην κλάψη
ή δυσχεχιμένη χήρα, πώς να μην τραλαβή όπό τη λύπη της.

Κι' όσο έλαιγε έκείνη τόσο αυτός της άπαντούσε με μιά ά-
πλόγητα γεμάτη μαγάλειο, γεμάτη αυτοθυσία.

— Ό Θεό, άπαγορεύει την αυτοκτονία, μάνα! Να ξήσω χωρίς
τιν άγάπη μου δέν μπορώ. Καλλύτερα λοιπόν, στην θάλασσα κι'
άν μ' αγαπάει ό Θεός ός με πάρη κοντά του!

Η γρηά έβγαλε μία παραπονιάρικη φωνή και
έπειτα έλεε άσφοριστικό, σάν να της είχαν έλθει
κάποια έμπεισεις:

— Έλα τώρα, πάμε να φάμε και να πιούμε κάτι,
όπως κάνουν όλοι οι ναυτικοί ύστερ' άπ' το σνμβό-
λαίο τους.

Μπήκανε σ' ένα κρασοπωλείο. Ήταν γεμάτο
από ναυτικούς, που θάφηναν την άλλη μέρα.

Τα κραπέζια είχαν κιασθή τα περισσότερα. Κι'
όλο αυτό το πλήθος ξεφάνιζε και σιελτούσε χαρού-
μενα, έλaine και άποχαιρετιόταν. Η γρηά Ρεσσάκ
με το γυνί της προχώρησαν με δυσκολία ανάμεσα
στο φοβερό αυτό σμωσισμό.

Η ημέρα αυτή ήταν άμεσημένη άπ' τους μελλο-
τάξειδους στο γλέντι, ή προστάτες έξοδούντασαν
στο κρασί και στη χαρά!

Τόδεραν καλά, πώς πολλούς άπ' αυτούς τούς
παρμόνευε ο θάνατος. Αδιάφορο όμως! Τότε
έκραβε να πιούν και να γλεντήσουν!

Έπι τέλους ή κυρά Ρεσσάκ κι' ό γυνίς της καθήσανε σ' ένα
τραπέζι.

— Τέταιαν ώρα, είπα ή μάνα, πρέπει να κάνουμε ό τι κι' οι άλ-
λοι, πρέπει να πιούμε λίγο!

Και τα μάτια της πήραν μία παράξενή λάμψη.

— Όχι, μάνα, όχι, δέν έχω όρεξ για
κρασί! της άποκρίθηκε ό γυνίς της.

Καθήσανε ώστόσο και φάγανε κι' έπειτα
σιωπηλοί κι' οι δύο βγήκαν έξω και προχώ-
ρησαν ανάμεσα στους δρόμους, αδιάφοροι
για τη πολυθόρυβη χαρά του κόσμου.

Δέν έπρόσεξαν τις παράγγες του πατη-
γιοτού, που ήσαν στημένες στην προκυμαία.
Ξέφυγαν από μία καρέι, ασδυμένους, ναύ-
τες που γέγραψαν να τους παρασύρουν, κι'
έπροχωρούσαν στα σιερβά, αδιάφοροι για
τη ψιλή βροχή που έπεφτε.

Έτσι φτάσανε σ' ένα καλή όρηρο-
κλήσι, κτισμένο κοντά στη θάλασσα. Τά
μάτια τους θαμπάσανε τότε από το φέγ-
γος των καμίων πουσαν άναρμένα έμπρός
σ' ένα άγαλμα της Παναγίας.

Οι ναύτες που θα μπορούσαν την άλλη
μέρα, είχαν φροντίσει πρώτα-πρώτα τα κά-

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατέβηκε με τη γυναίκα του στο Μ. υλν και πήγε να μείνει στο παλιό ξενοδοχείο του σταθμού.

Ο Πατριάρχης έδρασε ένα μικρό διαμέρισμα. Μόλις κατέβηκε να δώσει κάποια διαταγή στον ξενοδόχο, άκουσε άξαφνα μια τρομακτική κραυγή της Μαγδαληνής, που τον έκανε να τρέξει άμέσως στο δωμάτιο της γυναίκας του.

Η Μαγδαληνή έλειπε και από το άνοιχτο παράθυρο έμπαινε ο δροσρός αέρας της νύχτας. Ως τόσο ήταν φανερό, ότι η νέα είχε αντισταθεί με όλες της τις δυνάμεις. Τό έδειχνε η άκαταστασία των σεντονιών, επάνω εις τα όποια είχαν μείνει τα σημάδια των ματωμένων της χειρών και μία γραμμή ματωμένη που άρχιζε από το κρεβάτι και έφτανε στο παράθυρο!

Τό ξενοδοχείο άναστατώθηκε, ή άστυνομία ειδοποιήθηκε κανένα όμως ίχνος δέν άνακαλύφθηκε. Τρελλός από άπελπισία ο Πατριάρχης ειδοποίησε τόν γέρο - Κοριολίς τηλεγραφικώς. Μετά τόν τηλεγράφημα ο Άνυχος νός δέν έδωσε πιά στον πεθερό του κανένα σημείο ζωής.

Τότε ο Κοριολίς, άπελπισμένος, παρουσιάστηκε στέ διευθυντή της άστυνομίας και με φωνή γεμάτη άγωνία ειπε :

— Κύρια διευθυννά, είμαι ένας άθλιος και άρχομαι να παραδοθώ. Έγώ μόνον είμαι ο ένοχος των εγκλημάτων, για τα όποια δέν εδίνονται ένα φτωχό πλάσμα που ήθέλησε να τό μεταβάλει εις άνθρωπο. Θά σάς εξηγήθώ κατόρθωσα να κόμω ένα κίθιο να μιλήσει, αλλά δέ μπόρεσα, όπως ήθελα να τόν εκπολιτίσω. Σήμερα τιμωρομαι σκληρά για τήν άλαστονεία μου και τήν τρέλλα μου. Ο Θεός μου έπεφύλασσε τή φριχτή τιμωρία να χάσω τή λατρεμένη μου κόρη, και να δώ να καταρθεί ή έπίμονη εργασία μου μακριών σπουδών. Έσως ή κόρη μου τή στιγμή αυτή να εινε νεκρά από τό χέρι του μαθητού μου. Καταδικάστε με! Σκοτώστε με! Τις άξίζω τις τιμωρίες αυτές!...

Μετά τήν εξομολόγηση αυτή, ο γέρο-Κοριολίς έδωσε πόσο σαφείς εξηγήσεις, ώστε δέν έμεινε πιά καμιά άμφιβολία, ότι τό τέρας είχε άπαγάγει τή Μαγδαληνή.

Κατόπιν ανέκρινε, ο Κοριολίς άφένθι έλευθερος, για να κατορθωθεί ή σύλληψις του Μπαλαού ζωντανού. Ποιός άλλος θά μπορούσε να έλθι σε συνεννόηση με τόν άνηθρωπο έκτός από τόν Κοριολίς;

Ένα βράδι, λοιπόν, ένθ περνούσε άπελπισμένος τό κατώφλι του εγκαταλειμμένου του σπιτιού της οδού Ζισσέ, εις τό πάτωμα του διαδρόμου ένα τηλεγράφημα. Τό άνοιξε, τό διάβασε νευρικά και έννοιωσε ρίγη να διαπερνούν τό σώμα του.

Τό τηλεγράφημα ειχε στείλει από τό Σαιν - Μαρτέν και έλεγε :

«Σας περιμένω στη μεγάλη φηγή του Πιερέφ...»

ΦΤΩΧΕ ΜΠΑΛΑΟΟ !..

Έδώ και δύο ώρες ο Κοριολίς, με τό ρούχα κουρελιασμένα με τό πρόσωπο καταματωμένο, προσπαθεί ν' άνοίξει δρόμο ανάμεσα στις άγκαθιές, παρμερίζει τα κλαδιά, ψάχνει.

Δέ βρίσκει πιά τήν κοιλάδα του Πιερέφ με τήν πανύψηλη φηγή, που τήν ήξερε από μικρό καιρό. Έρθε ολομόναχος, γιατί ποιός θά τόν άκολουθούσε; Δέν εινε πιά, από δώ κι έμπρός, έρμος στον κόσμο; Ο Πατριάρχης, άρρωστος στο Κλερμόν, δέν ήθέλησε να τόν δεχθί και τόν καταλείπει παραληρώντας σε τέτοιο βαθμό, που να νομίζουν ότι έχει χάσει τό λογικό του. Η Ζωή άπελπισμένη από τόν έρωτα του Μπαλαού προς τή Μαγδαληνή, πεθαίνει στην άγκαλιά της Γερτρούδης. Και ή δύο γυναίκες μαζί έφυγαν από τό σπίτι... Και ή κόρη του; Σκοτώθηκε από τό τέρας; Ο Μπαλαού, νοιώθοντας τύψεις συνειδήσεως τόν προκαλεί για να κλέψει επάνω στον τάφο της;

Μαγδαληνή! Μπαλαού! Νέ τα δύο όνόματα που ο άτυχος γέρος δέν κουράστηκε να τα φωνάζη από τή στιγμή που μπήκε στο δάτος; Πολλές φορές νόμισε, πως άνεγνώρισε τα μονοπάτια που έβγαιναν στη φηγή του Πιερέφ, μα όσους μπερδεύονταν και ξανα-

γύριζε στο σημεϊον, απ' όπου ειχε ξεκινήσει. Έχει άρχισει να βροδιάζει και αυτός δέ βλέπει ακόμα κανένα σημάδι της Μαγδαληνής, κανένα σημάδι του Μπαλαού!...

Παρ' όλη τή φριχτή της άπαγωγής αυτής, ο Κοριολίς δέν έχασε τήν έλπίδα να ξαναβρί τήν κόρη του. Έσως ο Μπαλαού να όποτε ταχθικε στη φωνή της Μαγδαληνής που έβασκονε επάνω του μαν άκαταμάχητη γοητεία.

Έτσι προσπαθούσε να λογιευθί ή δυστυχισμένη Κοριολίς, ξεσχίζοντας τα ρούχα του και τα χέρια του με στους πυκνούς άμυνους τ.υ δάσους. Και όσο έβλεπε να πέφτει τό βράδι, τόσο πιά άπελπισμένη γινόταν ή φωνή του προσκαλόντας τή Μαγδαληνή.

— Μαγδαληνή! Εινε δυνατόν να είσαι πεθαμένη;

Φτωχέ Κοριολίς!... Έξαφνα, ένθ τό άπελπισμένο του βλέμμα στρέφεται σ' ένα πυκνό θάμνο, εις ένα κοπάδι κοράκια να σηκώνονται και ύστερα πάλι να κατεβίνουν γράφοντας κύκλους πάνω γύρω από τό ίδιο σημείο με άγριες κραυγές. Η καρδιά του Κοριολίς σφίχτηκε από ένα νέο φόβο: μήπως τα άρπακτικά αυτά όρνεα έρωγαν τό πτώμα της Μαγδαληνής;

Ο φόβος του μετεβλήθη γρήγορα σε μικρή βεβαιότητα: ένα κοράκι σηκώθηκε από τή γή κρατώντας στο ράμφος του κάτι λευκό, που έμοιαζε με ντυτικό πέπλο.

— Α! τώρα πιά ο Κοριολίς δέ μπορούσε ν' άμφισβητή: ή Μαγδαληνή ήταν εκεί! Αλλά ήταν τό πέπλο της Μαγδαληνής!

Κοιτάζοντας τριγύρω, εις ένα κομμάτι δασος μεταξόν, και πιά πέρα από ένα γοβάκι άτλαστικό...

Αυτή τή φορά ειχε βρεί τα ίχνη... Η Μαγδαληνή θά ήταν εκεί! Και με όλη τή δύναμη ο Κοριολίς, άρχισε να φωνάζη :

— Μαγδαληνή! Μαγδαληνή! Μαγδαληνή!

Οι άπαισιες κραυγές των κοράκων άποκρίθηκαν στις άπελπισμένες αυτιές φωνές... Άκολουθώντας τό πέταγμά τους, ο άτυχος πατέρας έξακολούθησε να προχωρή άνάμεσα στα κλαδιά. Όταν προσπέρασε μια στήλη από τήν από τις άλλες, εις τέλος τήν κοιλάδα του Μπαλαού. Έκείνο κοράκι όπαι έκει, άπάνω από τρία πτώματα, έκαλυπτό κατό γής...

Αν και ήτανε χτυπημένοι στο μέτωπο και τα πρόσωπά τους μισοφραγμένα από τα κοράκια, ο Κοριολίς ως τόσο κατόρθωσε ν' άναγνωρίσει τους άδελφούς Βατρέν, αυτούς, που τόσα χρόνια ήσαν ο φόβος του χωριού! Κοντά τους ειχανε τό νεκρό τους. Ο Ουάπέρ, ο πιά δυνατός από τους τρεις, τό έσφιγγε ακόμα στο έλκισμένο του χέρι!

Τριγύρω τους τό χορτάρι ήτανε καταπατημένο, κι αυτό έδειχνε ότι οι τρεις άδελφοί, πριν πεθάνουν ειχαν παλαίψει άγρια.

Ποιός λοιπόν ειχε τή δύναμη να σκοτώσει νεκρούς στην καταματωμένη τριγύρω γή; Ο! ένα όπλο από άπλό ξύλο, πεταμένο εκεί άπάνω στην πρασινάδα: ένα όπλο δέντρο, νέο και πράσινο, βγαλμένο από τό βάθι του έδάφους με όλες του τις ρίζες! Μά ποιός ήταν ο γίγας που τό ειχε έξαράξει;

Ο Κοριολίς μάντευε με τή φαντασία του, ότι ή Μαγδαληνή τόν στάθηκε τό διαφιλονεικόμενο λάφυρο στην άγρια αυτή πάλι.

Ο Μπαλαού θά ειχε οδηγήσει τή Μαγδαληνή στις άγασημένες του έκείνες ερημιές, όπου θά ειχε συναντήσει τους τρεις άδελφούς. Αλλά, βλέποντας τόν να έχη έντ τέτοιο λάφυρο στην κατοχή του, θά προσπαθήσαν να τόν τό άρπάξουν. Στο πάλωμα όμως στήθηκαν οι πιά δυνάμεις κι ο Μπαλαού, άφου τούς σκέπασε, θά πήγε άλλου μαζί μ' εκείνη, που άναποδες σάν τρελλός!...

Ένθ ο άτυχος πατέρας έβγαζε τα τρομαρά αυτά συμπεριρίσματα, ή νύχτα κατέβηκε και σκέπασε πιά τό δάτος. Ο Κοριολίς δέν έβλεπε πιά τίποτα και κατακουρασμένος έπεσε νεντά σ' ένα γέφυρο. Ο εθελγητικός ύπνος σέ λίγο ήλθε να έκνομαρή με τή ληκία του λήθη τόν πόνο του άπελπισμένου αυτού πατέρα...

Τό πρωτ ξυπνώντας ο Κοριολίς ένόμισε ότι ακόμη όνειρεται βλέποντας από πάνω του τό θλιβερό και σοβαρό πρόσωπο του Μπαλαού. Θέληνε να φωνάξη. Μά ο Μπαλαού τόν έγινεσε τό σπασμό.

— Σούτ! Θά τήν ξυπνήσεις! — έμοιρούρισε.

(Άκολουθεί)

Άρχισε μεταξύ τους μια πάλη άγρία, λυσσαλέα, αιματηρά!...

Μπαλαού...!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕ'Υ.

— Τί ώρατα και τί δροσερά που εινε εδώ πέρα! φώναζε ο Λουκιανός Μπονάν και έκαλύφθηκε στα πόδια της γυναίκας του, άπάνω στην άμμουδιά. Είχαν φάει στο μοναδικό πανδοχείο του σχεδόν έρημου αυτού νησιού, κι άναπαύοντουσαν τώρα ός που νάρθη ή ώρα του μπάνιου του συζύγου.

Με θέρη και συγκίνηση στη φωνή του, ο Λουκιανός έπρόθεσε σέ λίγο :

— Τι ώρα που ο Παύλος δέν μπόρεσε νάρθη μαζί μας! Ή, Κλαίρη, γυναίκα μου, και ο Παύλος, ο καλλίτερος φίλος που ειχε όλη μου ή ζωή.

Οι λέξεις γέμω θρόϊσαν δυνατά και ν' αυτό ή φωνή του Λουκιανός άκούστηκε λεπτή και άδύνατη.

Η κορία Μπονάν κτύπησε προσεκτικά τόν ξανθούλη της άντρα, τόν καθαρό, τόν καθός πρέπει ως και σ' αυτό ακόμη τό ξέλασμα του στην έξοχη. Κτύπησε τό σγουρά σάν άργιό μαλλιά του, τό διαγύλανα γερνά καλωσύνη μάτια του, τό άσπρα του χέρι, τό ψωμένα προς αυτήν ίκενευτικό.

Αρρωστή και συγκινημένη συγχρόνως, κατεζόμενη από τήν έλπίδα να γελήσει και ν' άναστανέη ή Κλαίρη άναρωτήθηκε πάλι :

— Τι περιεργο να εινε άντρας μου ο τόσο φρόνιμος αυτός άντρας;

Όταν ο νους της πήγε στον Παύλο, τόν άναμμένο άντρί, και τόν προσέβαλε με τόν άντρα της. Γιατί, άφου τόν Λουκιανό τόν έπαισε ως φίλο μόνον, τόν ειχε πείσει άντρας, τόν τόσο πρόνιμο αυτόν άνδρα;

Και γιατί έξ άλλου, άφου τόν άγαπούσε με πραγματική φιλία, τόν ειχε ως τόσο άκαταστή με τόν άλλον, τόν Παύλο αυτόν που τό όνομά του τό συνέδεε διαρκώς ο Λουκιανός με τό όνομα της γυναίκας του, στις γεμάτες άφελεια και έμπιστοσύνη διαχύσεις του; Και τό παρόμοιο αυτό λάθος ειχε γίνει και άλλες φορές, άλλά γίνονται όλα τα παρόμοια πράγματα.

Απ' τήν άγκαλιά του Λουκιανού ή Κλαίρη ειχε περάσει στην άγκαλιά του Παύλου, χωρίς καμιά ψυχική πάλη, χωρίς φωνή. Και τούσαν και οι τρεις μα- τριμένοι μ' έναν στενό δεσμό σάν όποιον ο μόν Λουκιανός ειχε τήν ευτυχία από άγρια, ο δέ Παύλος από άσυνειδησία.

Ο Παύλος ως τόσο ειχε κάποιες άνησυχιές για τό άνάμνηση των σχέσεων αυτών. Απ' ή άφελεια και ή έμπιστοσύνη του Λουκιανού ήσαν άπεράντες, ο Παύλος φοβόταν τις άρρεσιές έκείνες δυο άνδρών που άναμνούνται κρυφά και που σε όρισμένες στιγμές, χωρίς να τό θέλουν, με μια πολύ άπιαστή κίνηση, μ' ένα πολύ θερμό βλέμμα περνούσαν από τόν άλλον. Γι' αυτό και ο Παύλος ειχε τό τόσο βαθμό έμπιστοσύνη τήν προσηύχνη Κλαίρης σέ ζητήματα αυτά και τόν και ο ίδιος τόσο προσεκτικός, ώστε χρο- νιάς πού βαστούσε ο δεσμός των, νίκουσε δέν τόν ειχε παραέει.

Έφτανε ο Λουκιανός πλησίον περισσότερο τήν γυναίκα του και παύοντας σέ χέρι του τό άσπρο χεράκι της τό φίλησε μ' ένα σπαστικό αιλ. Έκείνη στενοχωρήθηκε για τό χέρι αυτό και όρνε άπό τήν καρδιά με τό όποια άπέφυγε συνήθως τό χέρι της.

— Τό έβρισε ότι φέρεσαι πολύ άσχημα; Τά σπουργίτια σε καμνίζουν, φίλε μου, και θά πάνε να τό πούνε στον τιμηματόρη σου, θά γίνης γελοίος!

Μαρός στην έξαφνική σαστισμάρα του Λουκιανού, ή Κλαίρη καταληφθείσα από δυνατή εθυσία, άρχισε να γελάει και κροτάει :

— Ναι, εινε πολύ κακό αυτό που έκαμες! Ένα φίλι, στο δ- παρτί δέν ήταν καθός πρέπει καθόλου, δέ με καθόλου! Και μέλλω για έναν κύριο που να κάνει όλα καθός πρέπει, που γεν- νήθηκε καθός πρέπει, που...

Ο Λουκιανός τήν διέκοψε μ' έναν τόνο έλαφρό θλιμένο.

— Σέ παρακαλώ, μικρούλα μου Κλαίρη, μή με κοροϊδεύεις έτσι! Μά θάμνηεις...

Εκείνη όμως γέλασε ακόμη περισσότερο και θύλοντας από κάποιο νόστιμο γυναι- νείο έστειλε, να προκολλήσει τόν άντρα της, τόν δειλό, τόν μα- ζεμένο, ειπε :

— Ωραία...Αυτό μάς έλειπε τώρα, να θυμά- σης νύκτα! Θύμωσε να δώ πως θά γίνης! Και ή χοντρολόγια θά λές όταν θυμάνεις; Βοισιές δι- όρι! Δά θά ήταν καθόλου καθός πρέπει. Η μα- μάκα σου θά σ' έμαθε να μή λές ποτέ κομμά κα-

κή λέξη! Στοιχειρατίζω ότι ποτέ στη ζωή σου δέν βλαστήμησες, ότι δέν έβρισε, ότι δέν μπορείς να βλαστήμησες!

Έκείνος τήν κτύπησε, δυστυχισμένος, άήσυχος που έβλεπε ν' άνάβη μια μικρή φλόγα κακίας στα πράσινα μάτια της και μήν κα- ταλεβαίνοντας τίποτα, μουρμούρισε χαμογελώντας.

— Μή με παροτρύνεις έτσι, μήν είσαι τόσο κακιά, Κλαίρη! Όταν με κοροϊδεύεις έτσι, μου φαίνεται ότι δέν είσαι σέ, αλλά μια άλλη γυναίκα, μια γυναίκα που δέν μ' άγαπά, που δέν τήν γνωρίζω.

Και για να δώσει τέλος στην μικρή αυτή σκηνή που τόν έφό- βιζε και τόν ένοχλούσε σηκώθηκε και ειπε :

— Εινε ώρα να κάνω τό μπάνιο μου!

— Θά μ' άφήσης μόνη;

— Τι να γίνη άφου ο Παύλος δέν ήρθε μαζί μας να σοβ κρα- τήσει συντροφιά, άπάντης ο Λουκιανός με τήν ολονία άδεξιότητα που ειχε ν' άναφέρει διαρκώς τό όνομα του Παύλου. Βλέπεις αυτός δέν κάνει ποτέ τόν μπάνιο, τού τό άπηγόρευσε οι γιατροί. Μά γιατί, άλήθεια, Κλαίρη;

— Τόν πιάνουν ζαλίδες όταν κάνει μπάνιο.

Έν τφ μεταξυ ο Λουκιανός σηκώθηκε και διευσθύνθηκε πίσω από μερικά δέντρα, όπου και κάθισε για να γδυθί. Η Κλαίρη δέν κρατήθηκε κρι άρχισε να τόν ξανσπειράει!

— Οι θάμνοι αυτοί εινε πολύ κοντοί, δά θά σέ κρύψουν άρκετά. Μπορώ εξαίρετα να σέ ιδώ. Και σκέψου τί άνάμοστο που θάταν αυτό! Μια γυναίκα να ιδί τόν άντρα της με πον- κάμει! Έγώ άν ήμουν στη θέση σου, θάπαιρ- να τήν βάρκα και θά πήγαινα στην άπέναντι άκρογιαλιά για να γδυθώ...

Ο Λουκιανός όμως εικανε ότι δέν άκουσε και γδυόθηκε στο πυκνότερο μέρος των θάμνων. Όστερα βηματίζοντας άδέξια επάνω στο χορ- τάρι, βγήκε με τό παντελονάκι του μπάνιου, με τό πέδιλο του γυμνά, με τήν πεσέτα διας ογκυμένη στην πλάτη και σταυρωμένη μ' αϊδη- μούνη στο στήθος του.

Η Κλαίρη σόναξε :

— Ού, τόν πρόστυχε! Δέν ντρέπεται να δείχνη γυμνά τα πόδια του. Και ή πεσέτα κού- τα, μισανόγει, βλέπω τό σώμα σου! Πάει, άτιμάστηκε!

Έκείνος παίρνοντας τήν παρατήρηση στα σοβαρά, έκλεισε σκεπτότερα τήν πεσέτα πάνω στο στήθος του. Τότε όμως ή Κλαίρη ναύχισε με τήν κουταμάρα του, σηκώθηκε, πήγε κοντά του και τούπε :

— Μά δέν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι σέ κοροϊδεύω;

Και ένθ ή μικρή φλόγα της κακίας άναβε ξανά στα πράσινα μάτια της, έξακολούθησε μ' έναν παρόξενο τόνο φωνής :

— Έν πρώτοις, θέλω να δώ άν πάχνεις...

Βγά! το αυτό...Εινε γελοίο...

Τράβηξε νευρικά τήν πεσέτα και τού έ- σκέπασε τό στήθος του. Βλέποντας τό νεανικό του σώμα τό καλοκαμμένο και λυγρό άντρί, ταράχτηκε λίγο και κοκκίνισε ή Κλαίρη.

Ο Λουκιανός άντελήφθη τήν συγκίνησή της και μεθυμένος απ' τόν θλαστικό αέρα, υπερέφανε για τό ώραιό του σώμα, σάν να ειχε άποβάλλει μαζί με τό ρούχα του, τό γελοίο του κοινωνικό περίβλημα τόλμης ν' άπατήση στην γυναίκα του με κάποια γενναίότητα :

— Βλέπεις βασισόμαι ακόμη καλώς... Δά γέλασα. Μά κτύπησε όμως τί περιεργο που εινε αυτό τό χνούδι που έχω στα μπρά- τσα μου και στο στήθος μου... Πυκνό που εινε, ε, ε;

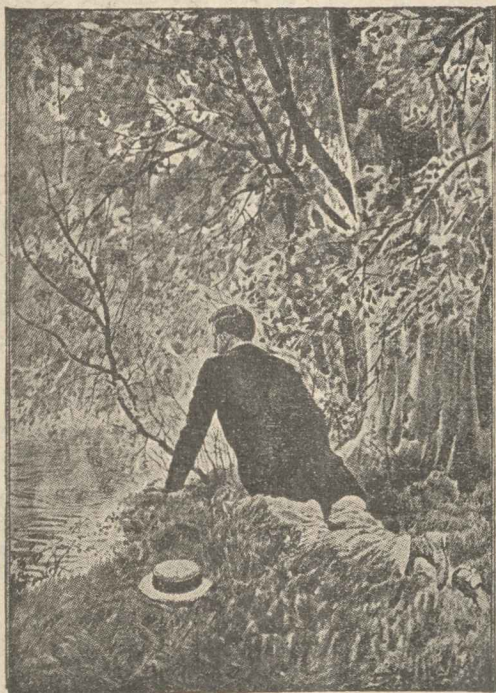
— Τού Παύλου εινε πολύ πυκνότερο από τό δικό σου!

Κ' ένα αίσθημα έξαφνικού έννευρισμού απ' τόν φαρμακονισμό τόν δειλό ως τόσο τού γελοίου άντρός της, στην όλοένα αυξανό- μενη ταραχή που της έφερε ή άπροσδόκητη συμπεριφορά του, σέ ένα τρελλό έξασμα των πάντων, άφήκε ή Κλαίρη να της ξεφύγη ή φριχτή αυτή όρολογία ρομποτικής, άπερίσκεπτης, ήλθια.

Και τό έξαφνισμό της για, ότι ειχε παρ τήν έκανε να κοκκινίση. Γύρισε τό κεφάλι της, ειχε τήν ψυχραιμία της, δέν μπόρεσε να τραυλισή καν μια λέξη και έν γενει κατελήφθη από μια τέτοια ταραχή ώστε ή ένοχη της άπεκαλύφθη τάλαιος.

Σιωπή έπικρατούσε, σιωπή άγωνιάς, σιωπή καταθλιπτική, κατά τήν διάρκεια της όποις ένόμιζαν ότι τόπο- λιά, τό φύλλα, ο αέρας, τό όρμα, όλη ή φύση κροτούσε τήν άσπνοή της έπως κι έννοιος. Έ- στερα, άργά, κρυφά, ή Κλαίρη οϊκονομούντας ν' έρριξε μια ματιά προς τόν Λουκιανό.

Ειχε σοφιστεί μπροστά της, πάνω στην άμμο, σάν μια τρισόβλια άνθρώπινη μάζα, —μονομά- τος —σάν σάρκα άψυχη, έξαοβαλμένος, με νεύρα παραλυμένα. Και με τό πρόσωπο χωμένο μες

Πήγε και κάθισε πίσω από μερικά δέντρα...

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Ρεμύ ντε Γκουρμάν περί ετυχίας

Σε μία παρέα διανοουμένων, γινόταν λόγος για την «Ετυχία». Ο καθένας προσπαθούσε να της δώσει έναν επιτυχή ορισμό. Ο Ρεμύ ντε Γκουρμάν άκουγε σιωπηλός. Και σάν ήλθε ή σειρά του να μιλήσει είπε:

— Για να γίνω κανείς ετυχής, πρέπει πρώτ' απ' όλα να είναι υπομονετικός. Πρέπει από χρόνια να επαναλαμβάνω άνδρ'όμως ότι θέλει να γίνω ετυχής, ότι πρόκειται να γίνω ετυχής, ότι είναι ετυχής. Δέν άρκει όμως μόνον τό να γίνης ετυχής. Τό δυσκολώτερο είναι όταν γίνης να μη λησμονήσης τη... δυστυχία σου !..

Ο Ζόρς Πιές και ή κριτική

Ένας γάλλος δημοσιογράφος υπέβαλε τελευταίως στον γνωστό θεατρικό κριτικό Ζόρς Πιές την έξης έρώτηση:

— Έσείς οι κριτικοί, άλλα λέτε την ώρα της παραστάσεως στο θέατρο, κι άλλα γράφετε την άλλη μέρα στις εφημερίδες. Ποιά είναι τ'ελοσπάντων ή ελκρινής σας γνώμη;

— Για να την έρ'ετε, απήντησεν ό κριτικός, δέν έχωτε παρά να πάρετε τον μέσον δρον μεταξύ αυτών που λέμε στον συγγραφέα, αυτών που λέμε στους φίλους του κι' αυτών που γράφουμε !.. Φαντάζεστε πλέον τί έστί κριτική !

Ο Ζάν Ρισπέν...τυμπανιστής ή !..

Ο Ζάν Ρισπέν, στην νεότητά του, ήταν σόν τοις άλλοις και...στρατιωτικός μουσικός' είχε μάλιστα την ειδικότητα να παίζει ταμπούρλο.

Όταν υπέβαλλεν υποψηφιότητα για 'Ακαδημαϊκός, έπεσε κριτική, σύμφωνα με την παράδοση, τους μέλλοντας συναδέλφους του, για να τους ζητήσει την υποστήριξη τους. Επήγαν έτσι και στον Μεληιόρ ντε Βογκέ, ό όποιος όμως, με μεγάλη ελκρινεία, του άδήλωσεν ότι είχε ήδη υποσχεθεί την ψήφο του σ' έναν άλλο υποψήφιο. Ο Ρισπέν, χωρίς να π'ή τίποτε, άπεχαρέτησε τον διάσημο μυθιστοριογράφο κι' έτοιμάσθηκε να φύγει. Στόν προθάλαμο όμως, είδε κρ μαρμένο στον τοίχο ένα οικογενειακό κειμήλιο του Βογκέ, ένα ταμπούρλο τό όποιον άν'ηκε άλλως στον προπάππο του. Ο Ρισπέν, αφού έξήγησε την άδεια από τον οικοδοσότη, ξερέμασε τό ταμπούρλο, τό έζώδθηκε και με μεγάλη μαεστρία, άρχισε να παίζει ένα παμπάλαιο μάρς.

Ο Βογκέ, είχε μείνει φοικικά κόκκαλο. Και είτε γιατί συγκινήθηκε ξανακούγοντας τό ταμπούρλο του παππού του, είτε γιατί έξετίμησε την άφέλεια του ποιητή, όταν έγινε ή ψήφοφορία στην 'Ακαδημία, έδωσε την ψήφο του στον Ρισπέν.

Ο Έπίσκοπος τών Παρισίων και ό Ραββίνος

Ο Έπίσκοπος τών Παρισίων Σεβασμιώτατος Ντοννέ, που πέθανε πρό όλίγου καιρού είχε πολύ έλεύθερος και πολιτισμένες ιδέες. Ο καλλίτερος φίλος του ήταν ό μέγας Ραββίνος του Παρισιού, με τον όποιον έκανε ως επί τό πλεϊστον παρέα.

Ένας συνάδελφός του του έξέφρασε κάποτε την «δουνηράν έκπληξη» του για την ανάρμοστη αυτή φίλια του με τον Ραββίνο.

— Δέν βαρύνεσαι, καβόμεν...απήντησεν ό Σεβασμιώτατος. Άφιστε με να τον βλέπω τουλάχιστον σ' αυτόν τον κόσμο, έφ' όσον δέν θά τον ξαναβ'ω στον άλλο !..

στά χέρια του βογγούσε υπόκοφα, παρατεταμένα, τρομακτικά σάν έ'ω ποδ' πονάει.

Ένας οίκτος βαθύς έσκισε την καρδιά της Κλαίρης. Έσκυψε πρός τον άν'τρα της, έβιασε τό μικρό του ξανθό και ογούρομαλλο σάν άνοιγό κεφαλάκι μες σ'α τρεμάμενα χέρια της και έστρωσε τό πρόσωπό του πρός αυτήν, για να τον δ'η. Και τόν είδε. Τά μάτια του ήσαν κλεισμένα από τον πόνο και ήσαν τόσο φοικικά χλωμάς, όστε μια στιγμή νόμισε π'ώς είχε πεθάνει. Τρελλή απ' την άγωνία τόν σκαύτησεν λίγο και άρχισε να φωνάζει:

— Λουκιάνε, μίλα μου... πές μου ό,τιδήποτε... μίλησε... θά σου κάνη καλό... Μίλησε... θά έξαλαφρώς...

Έκείνος μισάνοιξε τα μάτια του τά σκατεινισμένα. Τότε ή Κλαίρη φώναξε πιο άλαλιασμένα ακόμη:

— Μίλησε, θέλω να μιλήσης !.. Πές μου ό,τι θέλεις, πές μου λόγια φοικικά, βοισιές... μα μίλα, μίλησέ μου !

Ο Λουκιάνος όμως μες σ'τό πόνο του, πόνο άγαθής ψυχής θανάσιμα πληγωμένης, στην άδυναμία του, άδυναμία ένός φρόνιμου αν'θρώπου, ένέπνευσε άπελπιμένος:

— Βοισιές; Μα δέν ξέρω να β'ρίζω έγώ... Σ'άρλ Φόλεβ

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥΣ

ΕΒΡΑΙΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Λόγια κακοηλυρωτού.

Ο Σαμουήλ περνούσε μία μέρα από τό παζάρι κρατώντας σ'α χέρια του ένα γράμμα. Φαινόταν πολύ θυμωμένος κι' από τό κακό του κουβέντιασε κι' έκανε χειρονομίες μόνος του. Από τό άνηκρυνό πεζοδρόμιο τόν είδε ό φίλος του Άβραμ και τού φώναξε:

— Έ, Σαμουήλ, τί έπαθες και μιλάς μόνος σου στο δρόμο, σόν τρελλός;

— Άκουσα να σου π'ω, φίλε μου. Όταν τολμήσης και μου γράψης κανείς πού μ' έχει δανείσει χρήματα να τού τά επιστρέψω, γίνω μια θηρία άνήμερο, θυμώνω και δέν τού τά επιστρέφω ποτέ παιδί. Νά μόλις πήρα ένα γράμμα από κάποιον πού τού χρωστώ ένα δρανιές, κι' είμαι όλο νεύρα !..

Ο Άβραμ, ύστερα από την κατηγορηματική αυτή δήλωση τού φίλου του, θέλοντας να μάθη π'ώς θά μπορούσε να πάρη κι' α'τό τις πεντακόσιες δραχμές πού τού χρωστούσε ό Σαμουήλ, τόν ρώτησε:

— Κι' αν δέν σου γράψη καθόλου ένας πού τού χρωστάς, π'ότε τού επιστρέψεις τό όφειλόμ'ενα;

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, θά περιμένω ως ότου να μου γράψη !..

Μία φορά τό χρόνο

Ο Λεβή πηγαίνοντας να πάρη τό λουτρό του συναντ'ε σ'α δρόμο τ'όν φίλο του Ίσάκ και τού λέει:

— Δέν π'ωμ Ίσάκ να κάνουμε ένα λουτρό;

— Και πόσο έ'χει τό κάθε εισιτήριο λουτρού;

— Φτηνά. Πέντε δραχμές μονάχα. Μα αν πάρης μονομιάς δέκα εισιτήρια θά σ'ο'θ'η τό καθένα κάπου τέσσερες δραχμές.

— Δέκα εισιτήρια !.. Τί λές Λεβή; Και είμαι βέβαιος π'ώς θά ζήσω ακόμα δέκα χρόνια;

Ήθελε την προμήθειά του.

Στή συνοικία πού καθόταν ό Συμεών ένέσκηψε κάποτε έπιδημία σκαρλατινας. Μ'ην έχοντας λοιπόν λεπτά ό Συμεών και για να οικονομηθ'η σοφίστηκε να καταφύγει στο γιατρό έκείνο π'ώς κερδίσει τά πιο πολλά λεπτά,θεραπεύοντας όσους είχαν άρρωστήσει από τη φοβερή έκείνη άρρώστεια. Μόλις μπήκε λοιπόν μέσα στο λατρείο τού,ό γιατρούς πού τόν είδε σ'ε κακά χάλια ταράχτηκε και τού είπε:

— Δέ δέχομαι πιά επισκέψεις, κύριε. Πέρασε ή άρα, σ'α'ριο έλ'ατε.

— Δέν είμαι άρρωστος, γιατρέ μου, ήρθα για να μου δώτε χίλιες δραχμές πού μου χρωστάτε.

Ο γιατρός έμεινε αστασιμένος σ' αυτά τά λόγια ένός άγνώστου, πού πρώτη φορά τόν έβλεπε μπροστά του.

— Δέν θυμάμαι να μ' έδανείσατε ποτέ αυτό τό ποσό, γ'όμως και τού είπες ό γιατρός. Ούτε σ'ας γνωρίζω καν !..

— Είμαι γ'ω, γιατρέ μου, πού μετέδωσα τη σκαρλατινα σ'τη συνοικία μας! Δέ νομίζετε π'ώς πρέπει να μου δώτε κάποια προμήθεια;

Φιλανθρωπική συμβουλή.

Ο Συμεών, φτωχός άχθοφόρος, β'ηκε κάποτε ένα χρηματόμιο δέκα χιλιάδων δραχμών. Μ'η ξέροντας π'ώς να φυλάξ'η αυτό τό ποσό, άπεράσισε να τό τοκίσ'η. Πήγε λοιπόν τότε να πάρη τη συμβουλή τού Ραββίνου.

— Δέν μου λέτε, Ραββίνε μου, αν τοκίσω δέκα χιλιάδες δραχμές πρός τέτα τοις έκ'ατό τί θά κερδίσω σ' ένα χρόνο;

Και ό φιλάνθρωπος Λευίτης πού δέν έδάνειζε χρήματα αν δέν έπαιρνε τόκο τουλάχιστον είκοσι τοις έκ'ατό, τού είπε:

— Αν τοκίσας τό λεφτά σου μ' ένα τέτοιο τόκο θά κερδίσας τόν τίτλο του...ήλιθιου.

Θ

ΤΟ ΧΑΛΙ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

— Γνωρίζετε τόν γιατρό Χ;

— Βεβαίωτα !

— Πρό όλίγου έν τούτοις πέρασε δίπλα μας και δέν τόν χ'α'ρετήσατε.

— Π'ώς! Α'τός ήταν;

— Όλος κι' όλος. Είδας τί χάλια έχει; Γ'ποφεί από κάποιον χρόνια άρρώστικα κι' έχει κατακτήσει σ'αν έτοιμόθάνατος !

— Εμένα μου λές ! Τώρα τελευταία, όταν τυχ'η να τόν συναντήσω, τόν πέρνω για κανέναν από τους άρρώστους του !..

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΝΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΠΛΟΝΙΑ

Ε. Κ.

Σπάνιο λουλούδι μέσα στον άν'θρωπο της νεολαίας. Την διακ'ηνη μία χ'ρις άρτίστη, ή φυσιογνωμία της λεπτοτάτη εργασία βενεσιάνικης δανιέλλας, ένα χρώμα ζεστό μελαχρινής και έκφραση πολύ έλκυστική. Τό νεύσιμό της, άν'ηκε στην «έκ'ολ σύμψη» κάθε νοσταλγία της και μια σύνθεσις πού έκδηλώνει γούστο λεπτότατον. Ένα σπάνιο καλ'έτο βιολινίστριας συνοδευόμενον με μουσικότητα και παρορμητική δύναμη τον θαυμασμόν και τών δυσκ'ωτιέων άκροτών. Η εύμορφία της συμπληρώνεται με τά πλέον πολύτιμα προσήματα έξωτερικής μορφώσεως, άβ'όητος έμφύτου, και γ'οι-κωρησμένης δύναμης για την έκ'οχη αυτήν. Αι έμφανίσεις της της πλέον έλκυστικές δεξιότητες υποκινούν πάντοτε θαυμασμόν.

Η Μενταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Καίτοι ή φετινή άποκρητική κίνησις υπολείπεται κατά πολύ έν συγκρίσει με την περυσινή έν τούτοις είτε πολύ ίκανοποιητική.

— Από τις κυριώτερες δεξιότητες ήτο ή χορευτική έσπερις παρά τ'η και τ'η κ. Γ. Ψακ'η την παρελθούσαν Δευτέρα.

— Ξαρά αιδωσών κοινά διασκευασμένες έκρησ'ιμεντες ως χορευτικόν τετραίν.

— Η οικόδεσποινα έφ'ερνεν τουαλέτια βέρ-νιλ ζωρζέτ. Η Δις Ψακ'η όφαιτο φορεμα ρόζ τριανταφυλλίου.

— Σωπ'ε θαυμάσιον και έλκυστόν, ό χορός παρεσ'θη, μέχρι π'ορας.

— Διακ'ηθησαν: κρέσβες Γερμανίας με μπλε ρουό, πρόβους Τονικίας, όπουρός Έξωτερικόν και κ. Μιχαλακοπούλου, κ. και κ. Σι. Εγγενίδη με γ'κι άρζαν, κ. και κ. Τσιροπινά με μπλε περλέ, κ. και κ. Γ. Ζαρίφη με γ'κι άρζαν, κ. και κ. Βλ. Μπένση με κ'η-κ'η, κ. και κ. Βούλτσου, με δανιέλλα μεζέ, κ. και κ. Βαφειάδ'η με μ'ορ, ναμ'χας και κ. Βόστη.

— Σ'η τουαλέτιας α' κ. Θ. Φωτιάδη με τρία β'λάν μεζέ δανιέλλα, κ. Κ. Οικονόμου με μ' ύρο τουλι σ'ουλ και κορσας ρόζ, κ. Α. Δ. Δουλιού με γ'κι διαμαντέ, κ. Γεωργαντά με βέρ-νιλ και περλέ ίδιον χρώματος, κ. Διβεράτου με άσπρο περλέ, κ. και κ. Αλ. Πατριση σ'ουλ και μεζέ 'αντέλλας, κ. και κ. Ν. Π. Τριση με μπλε ρουό περλέ, κ. και κ. Θ. Μελά με μ'ορ, κ. και κ. Ανκορέζου με μ'ορ, κ. και κ. Σ. Φωτιάδη βελούδο βέρ-νι-φ, κ. και κ. Μαλαμίδη με σ'ουλ περλέ, κ. και κ. Σόνη Μπουμπουλή με όσμ'ενα τουαλέτια, κ. και κ. Ζωχιού, κ. και κ. Γ. Μακκά με μαύρο, κ. και κ. Β. Μελά γ'κι άρζαν, κ. και κ. Άντ. Μάτσα με μαύρο και άσπ'η, κ. και κ. Μυσταράκη με μπλε νουί, κ. και κ. Κρίνον, κ. και κ. Αδαμίδη βελούδο πράσινο, κ. και κ. Δ. Σκουές λευκή περλέ, κ. και κ. Μπουση με μ'ιλε βελούδο, κ. Καποδίστρια έβέκ, κ. και κ. Μάνδρα μαύρο τουλι.

— Δες Μυσταράκη με λευκά ή μία και άλλη χρυ: ά, Δις Κάσση όμωσ'η με ρόζ τουαλέτια σ'ουλ τουλι ντεγκραντέ γ'κενά ζώνη, Δις Εμπειρίκου με βέρ νιλ βελούδο, Δις Μίκα Σκουές σ'ουλ βελούδο, Δις Εγγενίδη κίτρινα, Δις Ίφ. Θεολόγου με κόκκινα, Δες Διαμαντοπούλου λευκά, Δες Ζέγγυλη ή μία μ'ορ ή άλλη μπ'ορ περλέ, Δις Μελά με μπλε γ'ορ. ταφτά σ'ουλ, Δις Μετρεζά μπλε περλέ σ'ουλ.

— Και οι κ. Κ. Καμάρας, Σισιλιάνος, Αχιλλόπουλος, Ράλλη, Μπεινάκης, Μανούση, Βλαγκ'η, Πετρεζάς, Κρίνος, Πασπάτης, Μαλαμίδη, Μαλατ'ατζής, Μάτσας, Θεοτόκης, Φωτιάδης, Γεωργιάδης, Πετρίσης.

— Ακόμη δέν τελειώσαν αι 'Απόκρησ και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έσπερις κ'η και ή'η αι κοσμικά 'Αθήνα έξασφαλισαν για την Καθάρ' Δευ'ρα ένα πολύ εύ-λόγονον άπογευμα εις το Πεν-τακ'ον χ'ος στην προόκ'η, σ'αν π'ον έλαβον ήκ' μέρους κ. και κ. Αλεξανδ'η.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ
ΦΟΝΤΕΝΕΛΛΟΥ

Η κριτική ένός συγγραφέως

Κάποιος συγγραφέας έπεσκέφθη κάποτε τόν Φοντενέλλο, για να τού ζητήσει ένα ρουσφέτι. Άφου δέ, ταπεινώτατο, τού υπέβαλε την παράκλησή του, τού είπες στο τέλος με συντομική:

— Πρόπει, αλήθεια, να σ'ας ζητήσω συγγνώμη για τό άδικο πού σ'ας έκαμα... Δέν ξέρωτε πόσο μετανόω ελκρινώς για τό άδικο έγραψα έναντίον σας στο τελευταίο μου βιβλίο.

— Έγράψατε πράγματι έναντίον μου !.., τού είπες τότε έκρη-φανα ό Φοντενέλλος. Πρώτη φορά τό άκούω αυτό από σ'ας !..

Η έπιτυχία τού πορτραίτου

Ο Φοντενέλλος είχε έναν έπιστήθιο φίλο, τόν άνάτατο δικαστικό λειτουργό Δέ 'Αγκέ. Τόσον δέ αυτός όσον και ό φίλος του ήσαν μέχ'ος ύπερβολής λιγόλογοι, πολλές φορές δέ ένύχαινε να μένουν επί ώρας μαζί χωρίς να'ταλλάσσον ούτε λέξη!

Κάποτε, ό περίφημος ζωγράφος Ριγ'η έκαμα μίαν θαυμασία προσωπογραφία τού Δέ 'Αγκέ.

Ο Φοντενέλλος, μόλις την είδε, άνέκραξε:

— Τί καταπληκτική όμοιότης! Θα'ρ'ε κανείς π'ώς είναι έτοιμος να... σ'απόδ'η !..

ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΕΙΜΑΙ;

Ο 'Αβραάμ, πού χρώσταγε χίλιες δραχμές στο μπακάλη της γειτονιάς του, άπέφευγε να τόν συναντήσει για να μη τού ζητήσει τό χ'ος του. Άλλ' ό μπακάλης, παραφύλαξε και τόν συνάντησε.

— Δέν μου λές, κύρ-Άβραάμ, π'ότε άπάνου-κάτου σκοπεύεις να μου έξεφλήσης έκείνο τό χ'ος σου; τού είπες.

Κι' ό 'Αβραάμ άφέλ'εσ'ατα γ'όρους και τού απήντησε:

— Και πού θ'ες να ξέρω π'ότε; Προφήτης είμαι !..

κομψήν τουαλέτια βέρ-νι-φ και πολυτελέστατον κόσμημα, κ. και κ. Γ. Μακκά κομψοτάτη τουαλέτια από άρζαν δανιέλλα, κ. και Δες Μυσταράκη, κ. και κ. Φιλαρέτου, κ. και κ. Ε. Αδαμσιάδη, κ. και κ. Μαλουμίδη, κ. και κ. Διάμπετη, κ. και κ. Δρούλια, κ. και κ. Φωτιάδη, κ. και κ. Γεωργαντά, κ. και κ. Παπάγου, Δις Δίξ'η Καλ-λέγγη-έμφυχον ρόζ λουλούδι.

— Την παρελθούσαν Παρασκευή λίαν πολέμοσιον ντενέ-ντα-σαν' εις τό Έσν. Μεγάλης Βρετανίας. Ο χ'ος παρεσ'θη μέχρι τεταρτής πρωινής με ζαηρότητα μεγάλη.

— Παντού άν'η άμυγδαλιάς προσέβιδαν ιδιαιτέρα εύμορφιά, σ'ας μεναλοηρησεις αιδουσας.

— Όρ'αία ό'ρα κοινιόν. Άρ'εται έμφανίσεις δυσούρατες λόγω εύμορφίας και κομψότητος όπως κ. Μπειση, κ. Άρβανιτιδ'η, Δις Ταχμιτζ'η, Δις Φακ'η, κ. Καρέλλα.

— Έπίσης παρενέβησαν πρόβους 'Ιταλίας και κ. και Δις Άρ-λ'ατα, πρόβους Τονικίας, Αλγυπτου, Τσεχοσλοβακίας, Παρού, κ. και κ. Α. Ρούφον, κ. και κ. Γ. Μελά, κ. και κ. Απ. Αλεξανδ'η και κ. και κ. Ζαρίφη, κ. και κ. 'Ιταλ'η, κ. και Δις Έμπειρίκου, κ. και Δις Μυσταράκη, κ. και κ. Ηλίαςκον, κ. και κ. Μαλαμίδ

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Σ' ΕΝΑ ΧΑΡΕΜΙ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Οι Βαυαροί σ' ένα Βενετσιάνικο κάστρο. Ο λοχαγός Μπροντζέτης και η συνήγορος του. Η χήρα ενός αγωνιστού ζητεί την κόρη της. Τι διηγήθηκε ο Κόρ-Λεωνίδας ο Κερκυραίος. Ο Μουσταφάς Έφέντης και η όμοια Έλένη. Μια επιδρομή στο χαρέμι του. Ο Κισλάραγας με την πιστόλα. Σάλες που θυμίζουν Χαλίμα κλπ.

Θα διηγηθούμε σήμερα ένα δραματικό γεγονός που συνέβη στα 1833, στην Εύβοια.

Κατά τον Ιούνιο του έτους εκείνου η Βαυαρική Αντιβασιλεία είχε αποφασίσει να βάλει φρουρές σε όλα τα παλιά Βενετσιάνικα κάστρα της Ελλάδος, ως δέον μάθη ποιά έπρεπε να μείνουν και ποιά να καταδαφισθούν. Ένας Βαυαρικός λόχος με τρεις αξιωματικούς διατάχθη να πάη στο Φρούριο της Καρύστου. Ο λόχος αυτός μπήκε σε δύο Ύδραϊκα τρεχαντήρια, θαλασσοδάρθηκε αρκετές μέρες και τέλος έφθασε στην Κάρυστο, όπου την εποχή εκείνη ζούσαν αρκετάς Οθωμανικές οικογένειες και λίγες Χριστιανικές. Οι Βαυαροί επέβρασαν τους στενούς δρόμους της Καρύστου και πήγαν στο Φρούριο που υψωνόταν επάνω από την πέλι, σε άνηφορικούς, απότομους βράχους. Ένα ψηλό περιτείχισμα έζωνε πέντε πύργους, από τους οποίους οι δύο ήταν έντελως έρειπωμένοι, οι άλλοι τρεις όμως είχαν ακόμη μερικά δωμάτια κατοικήσιμα και σ' αυτά έμειναν οι τρεις αξιωματικοί και οι στρατιώτες. Το σύνολο δεν ήταν αξιο να ονομάζεται Φρούριο, άλλ' ούτε και στρατηγική μπορούσε να θεωρηθεί ή θέσις του, ακόμη και κατά την εποχή εκείνη. Έν τούτοις, αν ήταν σε καλή κατάσταση και είχε κανόνια, θα μπορούσε να εμποδίσει, εν καιρώ πολέμου, την εισδοχή ξένων πλοίων στον Εύβοϊκό κόλπο.

Οι Βαυαροί περνούσαν και πάνω τις ημέρες τους με πληχτική μονοτονία, από την όποιαν ήρθαν να τους βγάλει ένα άπροσδόκητο έπεισόδιο:

Ήταν Παρασκευή, μέρα γιορτής για τους Τούρκους και πολλοί από τους στρατιώτες είχαν σκορπισθεί στις αγοριές ή στην πόλι, όταν εξαφνα ο υποδεκαμενός της φρουράς του πυλῶνος ήρθε στον υπολοχαγό της υπηρεσίας συνοδευόμενος από δυο άντρες και μια γυναίκα. Ο ένας απ' αυτούς ήταν γέρος παπῆς, ο δὲ ἄλλος μεσόκοπος άνθρωπος, φουσταναλλάς, ή δὲ γυναίκα ήταν σχεδόν σαραντάρα και φορούσε μαύρα. Ο παπῆς χαιρετήσε και ζήτησε να μιλήσει με τὸ Διοικητή του λόχου, «ὡς πρὸς τὸν ἀρχοντα τοῦ τόπου» για μιὰ σπουδαία υπόθεσις.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, 1833, —δηλαδή 6 μῆνες μετὰ τὴν ἀφίξι τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος— ὑπῆρχε χάος στὴ διοίκησι τοῦ νεοῦ Βασιλείου. Κάθε τοπικὴ ἀρχὴ ἔκανε τοῦ κεφαλιοῦ της, καὶ εἰς στίς σπουδαῖες υποθέσεις, οἱ ἐνδιαφερόμενοι κατέφευγαν στίς στρατιωτικὰς ἀρχάς, ὅπου ὑπῆρχαν τέτοιες. Ὁ Φρούραρχος ἔκανε καὶ χρέη δικαστοῦ, ἐφόρου κλπ.

Ὁ διοικητὴς τοῦ λόχου τῆς Καρύστου λοχαγὸς Μπροντζέτης, καταγότανε ἀπὸ τὸ Ἰταλόφωνο Τυρόλο ποὺ ἦταν γνωστὸς ὡς ματαιόδοξος ἄνθρωπος, ποὺ φούσκωνε σὲν διάνος για τὸ ἄξιμά του. Ὁ Μπροντζέτης διέταξε καὶ ἔφεραν μπροστά του τοὺς τρεῖς Ἕλληνες.

Ὁ φουσταναλλάς ἄρχισε νὰ μιλή πρώτος σὲ Ἰταλικὴ γλῶσσα, με θάρρος καὶ με διάφορα σείσματα ποὺ ἔκαναν τὴ φουσταναλλά του νὰ στριφογυρίσει καμικά. Ἐσύστησε πρώτα τὸν ἑαυτὸ του, εἶπε ὅτι εἶνε Κερκυραῖος καὶ φέρει τὸ ἑνδοξο ὄνομα τοῦ Λεωνίδα, ὅτι για κάμποσα χρόνια ἐξουρῖζε στὸ Ναυαρίνο τοὺς Γάλλους ἀξιωματικούς καὶ ὅτι τώρα πιά εἶνε ἐγκατεστημένος στὴν Κάρυστο καλλιεργώντας τ' ἀμπέλια ποὺ ἐκληρονομήσε ἀπὸ ἕνα θεῖο του. Ἐπειτὰ σύστησε τὸν παπᾶ Ἀναστάσι καὶ τέλος τὴ μαυροφόρα.

— Ἐλόγου της ἀπὸ δῶ, εἶπε, ὀνομάζεται Κυρά-Σοφία Ἀραχωβίτισσα καὶ εἶνε χήρα ἀγωνιστοῦ ποὺ σκοτώθηκε με τὸν Καραϊσκάκη. Ἦρθε νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνη ἀπὸ τοὺς Βαυαροὺς ποὺ εἶνε οἱ πῶς δίκαιοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου! Ἐμένα μ' ἔφερε δραγουμάνο.

Ὁ λοχαγὸς Μπροντζέτης ἐχάιδεψε τὸ ἀρειμάνιο μουστάκι του καὶ διέταξε νὰ τοῦ ἐκθέσουν τὴν υπόθεσις.

— Τῇ Κυρά-Σοφίᾳ ἀπὸ δῶ, ἐξηκολούθησε ὁ διερχόμενος, τῆς ἀρπάξε τὴ μοναχοκόρη της ἑνας πλούσιος Τυρκοῦς, ὁ Μουσταφάς Ἐφέντης, τὴν ἔκλεισε στὸ χαρέμι του ἀπὸ ἕνα χρόνο τώρα καὶ με κανένα τρόπο δὲν θέλει νὰ τῇ τὴν ξαναδώσῃ, ἀλλὰ τὴν κρατᾷ με τὴ βία σκλάβας του. Ἦρθε λοιπὸν ἡ κακομοῖρα ἡ μάνα νὰ παραναναγκάστε τὸ Μουσταφᾶ Ἐφέντη νὰ τῇ δώσῃ τὴν κόρη της!... Τὴν παρακλήσῃ της αὐτὴ ὑποστηρίζει καὶ ὁ παπ' Ἀναστάσις ποὺ εἶνε ὁ Ἐπισκοπικὸς ἀντιπρόσωπος στὴν Κάρυστο καὶ τὸν σεβόμαστε ὅλοι σὲν πατέρα μας.

Ὁ λοχαγός, ἂν καὶ κολακευότανε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ προστατῆ των Ἑλλήνων, τὴ φορὰ αὐτὴ μπήκε σὲ συλλογὴ, γιατί καταλάβαινε ὅτι θ' ἀναγκαζότανε νὰ μεταχειρισθῇ βίαια, ἂν ὁ Μουσταφάς δὲν ἤθελε νὰ ξαναδώσῃ τὸ κορίτσι. Ὁ Τούρκος ἐκεῖνος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶς ἐπισήμους τῆς Καρύστου καὶ πρὸ ἡμερῶν εἶχε ρθεῖ με ἄλλους προκρίτους νὰ ὑποβάλλῃ τὰ σέφη του στὸν Φρούραρχο. Ἐν τούτοις ὁ Μπροντζέτης, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὰ δέματα τῆς χήρας, ἔστειλε ἕνα λοχία καὶ τὸν ἐκάλεσε.

— Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἀνοίξε τὴ πόρτα καὶ φανερώθηκε ἕνας ἄνθρωπος σαραντάρης, σωματάδης, καλοντυμένος, με φέσι. Ἦταν ὁ Μουσταφάς Ἐφέντης. Ἐπλησίασε με πολλὴ ἀξιοπρέπεια τὸν Φρούραρχο καὶ τὸν χαιρετήσε με τεμενᾶ. Ὁ Φρούραρχος τοῦ ἐξηγήσε διὰ τοῦ διερχόμενος τὴν κατηγορία τῆς χήρας καὶ ἀπηήτη νὰ τῇ ξαναδώσῃ τὴν κόρη: «Στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει δουλεία, εἶπε. Ὅλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, εἶνε ἐλεύθεροι, ἡ δὲ μητέρα ἐστὶ φυσικὸ δικαίωμα στὴ θυγατέρα της!»

Ὁ Μουσταφάς, χωρὶς καὶ νὰ καταδεχθῇ νὰ εἶδῃ βλέμμα τῆς χήρας, ἤσυχα καὶ ἀγέρωχα ἐξήγησε στὸν Φρούραρχο ὅτι σὺ σπῖτι του δὲν εἶχε καμμιὰ σκλάβαν, ὅτι ἡ κόρη τῆς χήρας ἐκεῖνης ζήτησε μόνη της νὰ γείνη Μωαμεθανή, ὅτι ἀπὸ Ἑλένη ὀνομάστηκε Φατίμα καὶ ἀπὸ ἐξῆς εἶνε γυναίκα του. Εἶπε ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ἐπάγω στὴ νόμιμη γυναίκα του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀρνεῖται νὰ χωρῇ! Τέλο: ἐπρόσθεσε ὅτι ἡ Κυρά-Σοφία καὶ ὁ Κόρ-Λεωνίδας τὰ ἤξεραν πολὺ καλά δὲ αὐτὸ, καὶ ὅτι ὁ Κερκυραῖος εἶχε διευκολύνει τὰς διαπραγματεύσεις νὰ μὴ ἡ κόρη σὺ σπῖτι του. Ὁ διερχόμενος τ' ἀρνήθηκε δὲ αὐτὰ με ἐπιμονή. Ὁ παπ' Ἀναστάσις, ποὺ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη σιωποῦσε, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Φρούραρχο νὰ προσκληθῇ ἡ Ἑλένη για νὰ διηγηθῇ ἡ ἱδία τὴν ἱστορία της.

Ὁ Φρούραρχος διέταξε τὸ διερχόμενον νὰ πῇ στὸν Μουσταφᾶ Ἐφέντη ὅτι ἐπρεπε νὰ πάη σπῖτι του νὰ φέρῃ τὴν κόρη τῆς Ἀραχωβίτισσας, ἀλλ' ὁ παπῆς ἐπρόλαβε νὰ ἐξηγήσῃ στὸν Φρούραρχο ὅτι ἐβλαπτε σοβαρὸ κίνδυνος στὴν ἐκτέλεσι τῆς διαταγῆς ἐκεῖνης. Γιατὶ ὁ Μουσταφάς ἦταν γνωστὸς για τὸ βίαιο χαρακτῆρα του καὶ θὰ προτιμοῦσε νὰ σφάξῃ τὴν Ἑλένη, παρὰ νὰ τῇνε φέρῃ ὁ Τούρκος στὸ κάστρο.

Ὁ Μπροντζέτης ἀλλάξε τότε τρόπο ἐνεργείας. Κατήχησε ἀπόσπασμα ἀπὸ ἕνα ἀνθυπολοχαγὸν, ἕναν ὑπαξιωματικὸ, ἐξ ἑστρατιῶτες, ἕνα σκαπανέα με τὸ τσεκούρι του καὶ τοὺς διέταξε νὰ πάη νὰ φέρουν τὸ κορίτσι. Θὰ πήγαινε μαζί καὶ ὁ Κερκυραῖος για διερχόμενος, καὶ ἡ Κυρά-Σοφία για νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητα τῆς κόρης. Ὁ Μουσταφάς ὑποχρεώθηκε νὰ μείνῃ στὸ Κάστρο ὡς ποὺ νὰ γυρίσουν.

Ὅταν τὸ ἀπόσπασμα ἐφθασε στὴν Κάρυστο, βρῆκε τὸ σπῖτι τοῦ Μουσταφᾶ Ἐφέντη κλειστὸ, ἐξώπορτα, ἀλλὰ δὲ φαινόταν κανεὶς. Τὸ σεράγι ἐμοιάζε σὲν ἀνὰ τοῖκντο.

Ὁ σκαπανέος χύπησε μιὰ δυνατὴ με τὸ τσεκούρι του καὶ τὸν ἀκούστηκαν βήματα πίσω. Ἐνας μεγάλος οὐρτῆς τροβήθηκε πρὸς φυλακτικὰ καὶ ἡ μεγάλη πόρτα, ἡ καπλαγιμένη με μπροστὴν ἀνοίχθηκε λίγο. Τότε φάνηκε ἕνας γέρος-Τούρκος, ψηλὸκαγῆς με πρόσωπο σαρκί, μακρὰ ἀσπρὴ γενειάδα καὶ σελὶ ζωνὴν του δολοφῶν ὀπλοστάσιον. Μόλις εἶδε τοὺς στρατιώτες, θέλησε νὰ ξανακλειστῇ τὴν πόρτα, ἀλλ' ἀπέτυχε. Ὁ σκαπανέος εἶχε προχωρήσει ἀνὰ μέση τῆς πόρτας καὶ τοῦ προέβλεπε τὸ στυλῆρι τοῦ τσεκουρίου του. Τότε ὁ Τούρκος, βλαστημώντας, ἔβγαλε μιὰ πιστόλα καὶ ἐπυροβόλησε.

Ἡ σφαῖρα πέρασε κοντὰ ἀπὸ τ' αὐτοῦ τοῦ σκαπανέα καὶ ὁ Τούρκος φύλακας χάθηκε καὶ μέσα, διασχίς τρέχοντας τὴν αὐλὴ καὶ μπήκε σὲ μιὰ πορτοῦλα τοῦ ραυῶνος, τὴν ὁποῖαν ἐκλείσε. Ἀλλ' ἡ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν πιά ανοιχτὴ καὶ μπήκαν ὅλοι μετὰ.

Ἡ αὐλὴ τοῦ σεραγιοῦ ἐκεῖνου παρουσίαζε τερρινοτατο θέαμα. Στὴ μέση ἦταν μιὰ μικρὴ στεγὰ καὶ συντριβάνι νεροῦ ποὺ ἀκούπιζαν γύρω γύρω. Στὰ περὶ τὴν γύρω ἀφθονὰ λευκὸν καὶ πρὸ πάντων ἀσπρὰ τριανταφυλλὰ ποὺ ἀρωματίζαν τὸν ἀέρα. Ἐν τεραστίᾳ πλατῆτα ἐξήρχαν γύρω τὴν ἀργετικὴν τοῦς δροσῆς. Οἱ τοῖχοι τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν σκαπανέοι με καὶ σὸ καὶ ἀγιοκλημα.

Ὅταν τὸ ἀπόσπασμα μπήκε στὴν αὐλὴν ὁ Βαυαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς ἔβαλε τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸν ὅριον τῆς αὐλῆς νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ὁ σκαπανέος ἔβγαλε τὴν πιστόλα καὶ ἐπυροβόλησε τὸν ἀνθυπολοχαγὸν. Ὁ σκαπανέος ἔβγαλε τὴν πιστόλα καὶ ἐπυροβόλησε τὸν ἀνθυπολοχαγὸν. Ὁ σκαπανέος ἔβγαλε τὴν πιστόλα καὶ ἐπυροβόλησε τὸν ἀνθυπολοχαγὸν.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Σ' ΕΝΑ ΧΑΡΕΜΙ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Οι Βαυαροί σ' ένα Βενετσιάνικο κάστρο. Ο λοχαγός Μπροντζέτι και η συνήθεια του. Η χήρα ενός αγωνιστή ζητεί την κόρη της. Τι διηγήθηκε ο Κερκυραίος. Ο Μουσταφάς Εφέντης και η άρτια Έλένη. Μια επίδρομη στο χάρεμι του. Ο Κισλάραγας με την πιστόλα. Σάλας από σουρτουλάκια.

νικα κάστρα της Ελλάδας ποιά να κατεδαφισθούν; ματαιούσ' διατάχθη να πωλίσουν μνήμη σά δυο 'Υπάρχουν μέρες και τέλος βελήνη τρεσαν άρχιστες. Ο νικέας. Οι Βαυαροί έπείσαν και πήγαν στο Φρούριο νηφορικούς, άπότομους, πάντες πύργους, άπό τον νοί, οι άλλοι τρείς άρμας και σ' αυτά έμειναν οι σύνολο δέν ήταν άξιο νη τηγική μοροθας να θη έποχή εκείνη. Έν τούτο τάστασι και είχε κανόν ποδίζη, έν καιρό πολυ πλοίων στον Εβρύϊκό κ

Οι Βαυαροί περνούσαν με πληχτική μονοθε να τους βγάλη ένα δ' Ήταν Παρασκευή, Τούρκους και πολλοί άσμορπισθείς στίς άκρογί έξαφνα ο ύποδεκαμενός νος ήρθε στον ύπολοχα δεύοντας δυο άντρες κ' άπ' αυτούς ήταν γ' έτος σάκοπος άνθρώπος, που ήταν σχεδόν σαραντάρα παπός έχαιρέτησε και έ Διοικητή του λόχου, «ώ τόπου» για μία σπουδαία

Κατά την έποχή εκείνη νες μετά την άφιξη του πήρχε χάος στη διοίκηση. Κάθε τοπική άρχή έκανέτο στις σπουδαίες ύποι κατέφταναν στίς στρατιά χαν τέτοιες. Ο Φρούρα στω, έφύρον κλπ.

Ο Διοικητής του λόχ γός Μπροντζέτις, κατω φωνο Τυρόλο που ήταν άνθρώπος, που φούστω έξωμά του. Ο Μπροντζέτις μπουστά του τούς τρείς

Ο φουσταναλλάς άρχ με θάρρος και με διάφορ του να σφιφογούζη κα είπε ότι είχε Κερκυραίος δι για κάμποσα χρόνια έρωματικούς και ότι τώρη καλλιεργώντας τ' άμπέλι

Έπειτα σύστησε τον πα — Έλόγου της από έ βίτισσα και είχε χήρα άγ σάκη. Ήρθε να ζητήση οι πιο δίκαιοι άνθρώποι

Ο λοχαγός Μπροντζέτις και διέταξε να του εκθέσ

Τή; Κυρά-Σοφίας έ άραψε τη μοναχοκόρη της ένας πλούσιος Τούρκος, ο Μουσταφάς Εφέντης, την έκλεισε στο χαρέμι του από ένα χρόνο τώρα και με κανένα τρόπο δέν θέλει να τη; την ξαναδώσθ, αλλά την κρατεί με τη βία κλωάρα του. Ήρθε λοιπόν η κακομοίρα ή μάνα να παρακαλέση με δάκρυα την Έξοχότητά σας ν' αναγκάσετε το Μουσταφά Εφέντη να της δώσθ την κόρη της!... Την παρακάλεσε και η δά- ύποστηρίζεις και ο παπ' Άνναστάσης που είχε δ' Έπισκοπικός άντιπροσωπος στην Κάρυστο και τον σεβόμαστε όλοι σάν πατέρα μας.

245 / 246 / 247 / 249

MISSING

ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ!

Κες ΙΙος. Μιά άπειλή του Βασι- Μαγιάρ. Πώς πηγαίνει κανείς γρη- ο. Ο Ιεροκήρυξ που άνέφερε στά- ρά. Πώς την έπαθε. Ο Ιεροκήρυξ Ένα χαριτωμένο έπεισόδιο.

περίφημος στην έποχή του, για τα τα πονέβγαζε στην Έκκλησία. Κάποτε εν αυτά, έπετέθη δομιύτατα και κυ- ιλέως για την άθλια κατάσταση της Γαλλία. Όταν ο βασιλεύς Λουδοβί- αθόδεα αυτή του καλέγερον, του έ- ξαναμήληση εναντίον του δά διέταξε σακκί και να τον ρίξουν στο ποτάμι. εν άπαθέστατα στον αυλικό που του ήλθε;

αν έτελέσθη την άπειλή του αυτή ή θά με στείλη γοηγορώταρα άπ' αό- έγω μόν θά πάω κολυμπώντας, αυτός πο τους άθλιους του δρόμους και ζή- !...

ντας κάποτε να κολακεύση τον καρ- αν μανιάδης με το θέατρο, άρχισε κδ-

άν Ίησους Χριστός έτελείωσαν επί νουθε το έργον της σωτηρίας μας!...

συνέβη πρδ έτών τό έξης χαριτω-

ην συνήθεια γάναφρη στους λόγους πόρων φιλοσόφων και ποιητών. Μιά ειτο να κηρύξη τον λόγο του Θεού νας γέρος κύριος με σοβαρότατο ύπορ- η. Μόλις άνέφερε όμως, κατά την συ- τή, ο γηραιός κύριος του έφάναξε άρ- κωνστός άπ' όλο το έκκλησίασμα:

έξακολούθησε τον λόγο του. Ο γέ- ματόσος και του έρχινε κ' από ένα ου από τους όποιους είχε θαναση ήλτα του ο Ιεροκήρυξ:

ον!... Αυτά είχε του Μπλαίρ... ιασε την ύπομονή του. Και γυρίζοντας ου είπε:

μοπές σου θά σε βγάλω έξω, αόθα-

ίλλη; άπαντήσεως γύρισε τότε και

που είπες και κάτι... δικό σου!...

Έτσι πάλιν το έξης άνέλαστο σχετικώς

ν ο Ιεροκήρυξ Χρυσόστομος, έμνην- ν της Μπαβίλ, ή συγκέντρωσις του ίστε ή εκκλησία είχε γεμίσει ασφικτι- ποίος βρισκόταν μες στον περίβλο του

καροταφίου του ναού μαζί με τον γαϊδαρό του υπέθεσαν ότι θά άκουγε καλλίτερα αν έβλεπε τις χειρονομίες που έκανε ο Ιε- ροκήρυξ ένώ έβγαζε λόγο. Για να το καταφέρει, λοιπόν αυτό, άνέ- βηκε επάνω, στο γαϊδούρι του και προχώρησε έως την είσοδο της εκκλησίας. Έξαφνα ο γαϊδαρός άρχισε να όγκανίζη.

Θά πάψη τελοσπάντων να φωνάζη αυτό το γαϊδούρι, ναι ή

χι... είπε τότε κάποιος από τους εκκλησιαζόμενους.

Ο Ιεροκήρυξ Χρυσόστομος ένόμισε ότι μιλούσαν γι' αυτόν. Και, έξω φρενών από την όργη του, έφάναξε τους χωροφύλακες δείχνοντας τον διαμαρτυρηθέντα:

— Πετάξτε έξω αυτόν τον αθωάδεστα, που δέν σέβεται την όμιλία ενός άνειπροσώπου του Θεου...

Και φαντάζεσθε πιά τι έπηκολούθησε!

ερωματα του σπιτιου ηταν και ανοιχτή και μ...
Η αλήτη του σεραγιού εκείνου παρουσίαζε τερηνότητα...
Στη μέση ήταν μία μικρή στεγία και συντριβάνι νερού που ανα-
πιστανε γυρω γάρφαρο. Στα πετούλια γύρω άφωνα κυλούσαν και
πρδ πάντων άσπρα τριανταφυλλά που άρωματίζουν τον άερα. Αν
τεραστία πλατάνια έρχιναν γύρω την έρ-
εργετική τους δραση. Οι τοίχοι της αλής
και του σπιτιού ήταν σκεπασμένοι με κα-
σό και άγιονημα.

Όταν το άπόσπασμα μνήμη στην πύλ-
ο Βαυαρός άνθροπολοχαγός έβαλε τρείς άν-

κατακλινά χείλη της.
— Φύγετε, χουσό μου; ρώτησε τον καινούγιο φίλο του. Τί κρί-
μα. Κι' έγω που ήθελα τόσο να μείνω άπόψε μαζί σου!

Τότε εκείνος γύρ'σε πρδς το μέρος που και μου έριξε μιάν ά-
γρια ματιά άπελπισμένης χαράς. Είπανε κατόχλωρος και τα χείλη
του τρέμανε...

Τον φοβήθηκα.

— Βλέπετε, κύριε, — μου είπε άξαφνα με βραχνή φωνή — βλέπετε
κύριε, τι άνοησία πηγαίγατε να κάνετε; Και θά με πέρνατε και
μένα στο λαμό σας! Φύγετε! σάς μισώ! Είμαι έτοιμος ν' άφω-
σα την εύτυχία μου να μου φύγη μες άπ' τα χέρια! Μά δχι! Θά
μείνω! Θά μείνω μαζί της! Άχ! τι εύτυχισμένος που είμαι!

καροταφίου του ναού μαζί με τον γαϊδαρό του υπέθεσαν ότι θά άκουγε καλλίτερα αν έβλεπε τις χειρονομίες που έκανε ο Ιε- ροκήρυξ ένώ έβγαζε λόγο. Για να το καταφέρει, λοιπόν αυτό, άνέ- βηκε επάνω, στο γαϊδούρι του και προχώρησε έως την είσοδο της εκκλησίας. Έξαφνα ο γαϊδαρός άρχισε να όγκανίζη.

Θά πάψη τελοσπάντων να φωνάζη αυτό το γαϊδούρι, ναι ή

χι... είπε τότε κάποιος από τους εκκλησιαζόμενους.

Ο Ιεροκήρυξ Χρυσόστομος ένόμισε ότι μιλούσαν γι' αυτόν. Και, έξω φρενών από την όργη του, έφάναξε τους χωροφύλακες δείχνοντας τον διαμαρτυρηθέντα:

— Πετάξτε έξω αυτόν τον αθωάδεστα, που δέν σέβεται την όμιλία ενός άνειπροσώπου του Θεου...

Και φαντάζεσθε πιά τι έπηκολούθησε!

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΝΥΦΗ

Μιά νύφη απ' τή Ζαρίτσαίνα και πεθερά απ' τή χώρα
 επρόδωσε τή νύφη της στα Τούρκικα τὰ χέρια.
 — Σήκω νυφούλα μ' κι' άλλαξε και ντύσου κι' αρματώσου
 και βράδυ θαρθῇ ὁ Κωνσταντῆς θά νά ἐρθῇ ὁ γυιός μου.
 — Τό ποῦ τὸ ξέρεις, πεθερά, τό ποῦ τὸ ξέρεις, μάνα;
 — Ψές ἦτανε στή Νιάουστα κι' ἀπόψε στή Κοβάλλα
 κι' βράδυ θαρθῇ σπῖτι του θά ἔλθῃ στοὺς δικούς του.
 — Δὲν τὸ πιστεύω, πεθερά, δὲν τὸ πιστεύω μάνα,
 ὁ Κωνσταντῆς δὲν ἐρχεται, ὁ Κωνσταντῆς δὲν φάνη,
 ὁ Κωνσταντῆς δὲν κίνησε ἀπ' τῆς Βλαχιάς τὸν κάμπο.
 Μάνα μου τί μέ πρόδωσες στα Τούρκικα τὰ χέρια.
 Στα Τούρκικα τ' ἀγαρηνὰ και τῶν Τουρκῶν τὰ χέρια.
 — Δίντε νυφούλα μ', κι' ἐρχεται θαρθῇ ὁ Κωνσταντῆς μου
 — Δὲν τὸ πιστεύω, πεθερά, δὲν τὸ πιστεύω, μάνα.
 Ἄλλοι τὸν λένε πέθανε ἄλλοι τὸν λένε ἐχάθη.
 Κ' ἐγὼ ποῦ τὸν ἀκαριερώ τώρα τριάντα χρόνους,
 θά πάω στὸν πατέρα μου, θά πάω νά μὲ παντρέψω
 καὶ γὰρ μαι νύφη ξακουστή καὶ νύφη ξακουσμένη.

Ο ΘΛΙΜΜΕΝΟΣ

Δὲν πρέπει ἐγὼ νὰ χαίρωμαι οὐδὲ κρασί νὰ πίνω
 Μὲν πρέπει νάμαι σ' ἐρημιὰ σ' ἓνα μαρμαροβουνί.
 Νὰ κείτωμαι τὰ πίστομα νὰ χύνω μαύρα δάκρυα
 νὰ γείνω λίμνη καὶ γιὰ νὰ γείνω κρύα βρύση.
 Νοδρῶνται ἡ Κομποτιανὲς νὰ πλένουν νὰ λευκαίνουν
 νὰ πλένουν τὰ ποδάρια τοὺς τὸν ἄσπρο τὸ λαϊμό τους.

Η ΤΡΥΓΩΝΑ

Ὅλα τ' ἀηδόνια τὴν αὐγὴ οὐλα λαλοῦν καὶ λένε,
 Κ' ἐγὼ ἡ Τρυγῶνα ἡ θλιβερὴ δὲν ἔχω ποῦ νὰ μείνω,
 νὰ φιλάω τὴ φωλοῦλα μου νὰ βγάλω τὰ πουλιά μου.
 Μ' ἐπῆρε τὸ παράπονο καὶ τὸ πολὺ τερνέμη
 κ' ἐπῆγα καὶ τὴν ἐφκίσα στῆς Καλαμιὰς τὸν κάμπο.
 Βάνουν φωτιά στὴν Καλαμιὰ νὰ κάψουν τὸν κάμπο,
 κ' ἐκαψαν τὴν φωλοῦλα μου καὶ ἐκαψαν τὰ πουλιά μου.
 Ἐπῆγα καὶ τὴν ἐφκίσα σὲ ριζομὶ λιθάρι.
 Πάει ὁ πετρίτης κ' ἐκάτσε ἀπάνω σὲ λιθάρι,
 Σήκω πετρίτη μου ἀπ' αὐτοῦ σήκω ἀπ' τὴ φωλιά μου
 καὶ μοῦφαγες τοῖτέρι μου καὶ θενα φᾶς καὶ μένα.
 Σὲ καταριῶμαι θλιβερά καὶ προκοπὴ δὲν κάνεις.
 Κάλιο νὰ φᾶς τὰ νύχια σου τὰ νεχοπόδαρά σου
 Παρὰ νὰ φᾶς τὴν πέρικα τὴν ἀηδονολαλοῦσα.
 Τὸ ποῦ λαλεῖ τὴν ἀνοίξει τὸ Μάη τὸ καλοκαίρι.

ὡς αὐτὸ δὲ θά ἦτανε καθόλου δύσκολο... Νὰ, κι' ἀπόψε τὸ βράδυ
 ἀνέμα, ἂν βρισκότανε κανεὶς νὰ μὲ πάρῃ διὰ τῆς βίας ἀπὸ δὲ μέ-
 σα, ἔχω τὴ γνώμη πὼς αὐτὸ θά ἦταν ἡ σωτηρία μου.

Σηκώθηκα τότε ἀπ' τὴ θέσι μου καὶ χωρὶς νὰ δισταῶ καθόλου
 ἀκούμπησα τὸ χέρι μου στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπα :

— Πάμε.

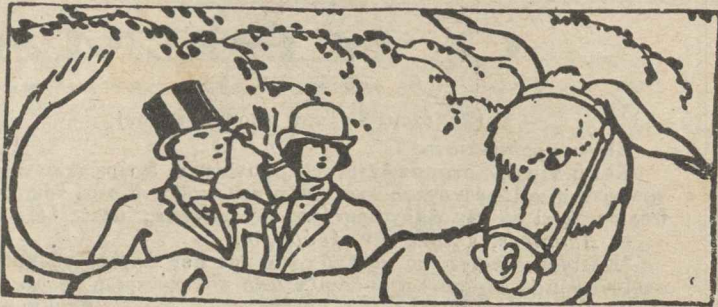
Μὰ ἐνῶ τὸ γκαρσόνι μᾶς ἔφερε τὰ καπέλλα μας, ἡ νέα γὰρ τὴν
 ὁποία μοῦ ἔκανε λόγο ὁ ἀγνωστός μου κύριος καὶ ἡ ὁποία βρισκό-
 ταν τότε στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ὑποκειμένου ἀμαρβόλου προελεύσεως
 σηκώθηκε καὶ μᾶς πλησίασε γελώντας προκλητικὰ καὶ προτεινόντας
 τὰ κατὰκόκινα χεῖλη της.

— Φεύγεις, χρυσό μου ; ρώτησε τὸν καινούργιο φίλῳ μου. Τί κρέ-
 μα. Κι' ἐγὼ ποῦ ἤθελα τόσο νὰ μείνω ἀπόψε μαζί σου !

Τότε ἐκείνος γύρ'σε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ ἔτριξε μὴν ἄ-
 γρια ματιά ἀπελπισμένης χαρᾶς. Εἶπανε κατὰχλωρος καὶ τα χεῖλη
 του τρέμανε...

Τὸν φοβήθηκα.

— Βλέπετε, κύριε, — μοῦ εἶπε ἀξαφνὰ μὲ βραχνὴ φωνή — βλέπετε
 κύριε, τί ἀνοησία πηγαίνετε νὰ κάνετε ; Καὶ θὰ μὲ πέρνατε καὶ
 μένα στὸ λαϊμό σας ! Φύγετε ! σὰς μισῶ ! Εἴμουν εἰσιμος ν' ἀφή-
 σω τὴν εὐτυχία μου νὰ μοῦ φύγῃ μὲς ἀπ' τὰ χέρια ! Μὰ δὲ ! Θά
 μείνω ! Θά μείνω μαζί της ! Ἀχ ! τί εὐτυχισμένος ποῦ εἰμαι !

ΑΠ' ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ !

Ὁ Μαγιάρ καὶ ὁ Λουδοβίκος 11ος. Μικὴ ἀπειλὴ τοῦ Βασι-
 λέως. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Μαγιάρ. Πῶς πηγαίνει κανεὶς γρη-
 γωρότερα στὸν Παράδεισο. Ὁ Ιεροκήρυξ ποῦ ἀνέφερε στὰ
 κηρύγματά του ξένα ρητά. Πῶς τὴν ἔπαθε. Ὁ Ιεροκήρυξ
 καὶ ὁ γαϊδουρολάτης. Ἐνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο.

Ὁ μοναχὸς Μαγιάρ, ἦταν περίφημος στὴν ἐποχὴ του, γιὰ τὰ
 τολμηρὰ ἀντιβασιλικά κηρύγματα ποὺ ἐβγαζε στὴν Ἐκκλησίᾳ. Κάποτε
 σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κηρύγματά του αὐτά, ἐπετέθη δριμύτητα καὶ καυ-
 στικότητα ἐναντίον τοῦ βασιλέως γιὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς
 συγκοινωνίας ποὺ ὑπῆρχε στὴ Γαλλία. Ὄταν ὁ βασιλεὺς Λουδοβί-
 κος 11ος ἐπληροφόρηθη τὴν αὐθάδεια αὐτὴ τοῦ καλόμενου, τοῦ ε-
 μήνησεν οὐκ ἂν τολμῶς νὰ ξαναμιλήσῃ ἐναντίον του θὰ διέταξε
 νὰ τὸν κλείσουν μέσα σ' ἓνα σακκί καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὸ ποτάμι.

Ὁ Μαγιάρ ὁμως ἀπήντησεν ἀπαθέστατα στὸν αὐλικὸ πού τοῦ
 διεβίβασε τὴν ἀπειλὴ τοῦ βασιλέως :

— Πρὸς σὲν κύριό σου εἶ, ἂν ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλὴ τοῦ αὐτοῦ
 δ' ἂν θὰ κἀμὴ τίποτε ἄλλο παρὰ θὰ μὲ στείλῃ γρηγορότερα ἀπ' αὐ-
 τὸν στὸν παράδεισο ! Γιατί, ἐγὼ μὲν θὰ πάω κολυμπώντας, αὐτὸς
 δὲ θὰ πάει μὲ τὰμάξι του, ἀπὸ τοὺς ἀθλίους τοῦ δρόμου καὶ ζή-
 τημα εἶνε ἂν θὰ φτάσῃ ποτὲ !...

Ὁ Ιεροκήρυξ Κοτέν, θέλοντας κάποτε νὰ κολακεύσῃ τὸν καρ-
 δινάλιο Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος ἦταν μανιώδης μὲ τὸ θέατρο, ἀρχισε κά-
 ποιο κήρυγμά του ὡς ἑξῆς :

— Ὄταν ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐτελειώσεν ἐπὶ
 τοῦ. . . Θεοῦ τοῦ Σταυροῦ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας μας !...

Σ' ἓναν ἀγγλο Ιεροκήρυκα συνέβη πρὸ ἐτῶν τὰ ἑξῆς χαριτω-
 μένο ἐπεισόδιο :

Ὁ Ιεροκήρυξ αὐτὸς εἶχε τὴν συνήθειαν νὰναφέρει, στοὺς λόγους
 του ρητὰ καὶ φράσεις διαφόρων φιλοσόφων καὶ ποιητῶν. Μὰ
 μέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ κηρύξῃ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ
 πῆγε καὶ κάθισε κοντὰ του ἓνας γέρος κύριος μὲ σεβροτατο ὄρος.
 Ὁ Ιεροκήρυξ ἀρχισε νὰ ὁμιλῇ. Μόλις ἀνέφερε ὁμως, κατὰ τὴν συ-
 νήθειά του, μερικὰ ξένα ρητὰ, ὁ γηραιὸς κύριος τοῦ ἐφώναξε ἀρ-
 κατὰ δυνατὰ ὅστε νὰ γίνῃ ἀκουστός ἀπ' ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα :

— Αὐτὰ εἶνε τοῦ Σέρλοκ.

Ὁ Ιεροκήρυξ ταραγμένος, ἐξακολούθησε τὸν λόγο του. Ὁ γέ-
 ρος ὁμως κάθε τόσο τὸν σταματοῦσε καὶ τοῦ ἔτριχε κι' ἀπὸ ἓνα
 ὄνομα ποιητοῦ ἢ ζωγράφου ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε θανεισθῇ
 ἀφορρὴς φράσεις γιὰ τὴν ὁμιλίαν του ὁ Ιεροκήρυξ :

— Αὐτὰ εἶνε τοῦ Τίλλοσιον !... Αὐτὰ εἶνε τοῦ Μπλαῖρ...

Στὸ τέλος, ὁ Ιεροκήρυξ ἔχασε τὴν ὑπομονή του. Καὶ γυρίζοντας
 πρὸς τὸν ἐκκεντρικὸ γέρο, τοῦ εἶπε :

— Ἐὰν δὲν κόψῃς τίς διακοπές σου θὰ σε βγάλω ἔξω, αὐθα-
 δέστατε !...

Ὁ γηραιὸς κύριος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως γύρισε τότε καὶ
 τοῦ εἶπε :

— Ἐ, ἰδοὺ τέλος πάντων ποῦ εἶπες καὶ κατὰ δικό σου !...

Ὁ Ιστορικὸς Φαβὸρ διηγεῖται πάλιν τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο σχετικὸς
 μὲ τοὺς Ιεροκήρυκας :

Μὰ μέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ιεροκήρυξ Χρυσόστομος, ἐκήρυτ-
 τε τὸ Εὐαγγέλιο εἰς ἓνα ναὸν τῆς Μπαβίλ, ἡ συγκέντρωσις τοῦ
 κόμου ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε ἡ ἐκκλησία εἶχε γεμίσει ἀσφυκτι-
 κῶς. Ἐνας χωρικός τότε, ὁ ὁποῖος βρισκόταν μὲς στὸν περίβ. τοῦ
 νεκροταφείου τοῦ ναοῦ μαζί μὲ τὸν γαϊδάρου του ὑπέθεσεν οὐκ
 ἂν ἀκούγε καλλίτερα ἂν ἔβλεπε τίς χειρονομίες ποὺ ἔκανε ὁ Ιε-
 ροκήρυξ ἐνῶ ἔβγαζε λόγο. Γιὰ νὰ τὸ καταφέρει λοιπὸν αὐτό, ἀνέ-
 βηκε ἐπάνω, στὸ γαϊδουρὶ του καὶ προχώρησεν ἔως τὴν εἰσόδον τῆς
 ἐκκλησίας. Ἐξαφνὰ ὁ γαϊδάρου ἀρχισε νὰ ὀγκανίξῃ.

— Θὰ πάω τελοσπάντων νὰ φωνάξῃ αὐτὸ τὸ γαϊδουρὶ, ναὶ ἡ
 δὲ !... εἶπε τότε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαζομένους.

Ὁ Ιεροκήρυξ Χρυσόστομος ἐνόμισεν οὐκ ἔτι μιλοῦσαν γι' αὐτόν.
 Καί, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν ὀργή του, ἐφώναξε τοὺς χωροφύλακας
 δείχνοντας τὸν διαμαρτυρηθέντα :

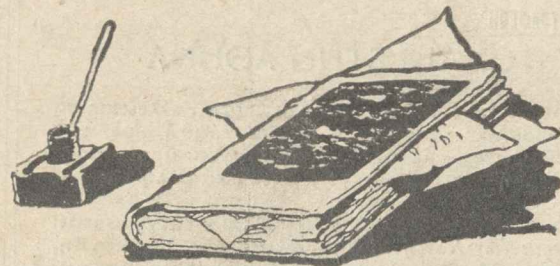
— Πεταξάτε ἔξω αὐτὸν τὸν αὐθαδέστατο, ποῦ δὲν σέβεται τὴν
 ὁμιλίαν ἐνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ.

Καὶ φαντάζεσθε πῶς τί ἐπηκολούθησεν !

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

— Συγγνώμη, αγαπημένη μου, Άλκιμη, είπε ο Ζωρζ Έμμερ, μπαίνοντας στο άτελιέ του. Έγινε τόσο άσχημα...

Και ο διάσημος ζωγράφος έφίλησε το χέρι της κυρίας Γκρέν, της όμορφης Αμερικανίδος με την όποιαν είχε αρραβωνιασθή πριν από λίγο καιρό.

Αυτή δαγκώθηκε ήρθα, με το πόδι της απλωμένο προς τη μισοσβηστή φωτιά. — Έγώ; Είμαι πολύ καλά! το είπα.

Του έδειξε, όμως, συγχρόνως μια παράξενη δεισιδυτική ματιά, που ο Ζωρζ έζητησε άμεσα να την αποσύρει, πράγμα έντελως άφυσικο για ένα έρωτευμένο τας παρμονάς του γάμου του, έναν έρωτευμένο, μέλαιντα, του όποιου η άρραβωνιαστική είχε πολύ ώρα και τον άγαπα.

Μια στιγμή έμειναν σιωπηλοί κι οι δύο. — Έπειτα, εξαφνικά, η κυρία Γκρέν του είπε πάλι: — Ναι, είμαι πολύ καλά. Σ'ό μόνο φαίνεται πολύ άσηχημος!

Και η ματιά της έγινε περισσότερο δεισιδυτική. — Όχι δα! είπα τότε ο ζωγράφος. — Ο κύριος δέ Βιλντουάν έμεινε έδω πολύ;

— Αρκετά. Γιατί, όμως, μου κάνας αυτή την ερώτηση; Και άπέφυγε πάλι τη ματιά της. — Για να μάθω τι σου είπε και σ' έκανε ν' αλλάξεις έτσι. Δέν είσαι πειά ο ίδιος, το ξέρεις;

— Δεν βλέπω κανείς ένα παλιό του φίλο γεμάτο άπελπισία χωρίς να τον αγγίξω κι αυτός. Μάθε άκόμα, αγαπη μου, πώς αυτός ο άνθρωπος μου κάνα μια περίεργη παραόληση... Έχει την άξια να το κάνει το πορτραίτο της γυναίκας του... Γι' αυτό άκριβώς ήλθε να με δει...

— Και σ' έδελχθηκε; ρώτησε η κυρία Γκρέν. — Έδελχθηκα, δέν μπορούσα να το άρνηθώ. Είπε πολύ δυστυχισμένος κι' αυτό που θά το κάνει είναι σάν έλεηοσύνη...

Η φωνισογασία της νεαρής γυναίκας μόλις άκουσε αυτά τα λόγια έξέφρασε όλοφάνερα άνακούφιση, που την άντελήφθη άμέσως: — Έμμερ.

Έκροσμήθηκε όμως ότι δέν έννοιωσε τίποτα κι' έξηκολούθησε: — Δέν βαριέσαι, όμως... Θά διαλέξω μιά από τις φωτογραφίες που θά μου στείλεις και θά κάνω μιά πρόχειρη άντιγραφή σά μεγαλύτερο μέγεθος... Έπειδή, όμως, είμαι μαθημένος να ζωγραφίζω έκ του φυσικού, θά έργασθώ έντελως άνεφα...

— Έξοις τι λέει ο κόσμος για το θάνατο της κυρίας δέ Βιλντουάν;... Λένε πως αυτοκτόνησε! — Τέτοιος είν' ο κόσμος, άπάντησε στενοχωρημένος ο ζωγράφος. Η καυμένη έπασχε από άπνείες και κατέφυγε συχνά στο χλωροφόρμιο. Καμιά μέρα θά πήρε περισσότερο και πάει λέοντας... Αύτη τη γνώμη, τουλάχιστον, έχει και ο άντρας της...

— Έχεις δικιο, είπα τότε η κυρία Γκρέν με κάποια συστολή και σάν να έδοκιμάζε τήνεις για τις έρωτήσεις που έκανε στον άρραβωνιαστικό της. — Έπειτα έπρόσθεσε: — Έλα, έλα, πάμε τώρα να φάμε μαζί! Το αυτοκίνητό μου μάς περιμένει κάτω!

Ποιός, άραγε, της μίλησε; συλλογιζόταν ο Έμμερ ύστερ από λίγες ώρες, όταν βρέθηκε πάλι μόνος του. Φανόταν καθόλου πως η μνηστή του θά ήξερε όλα. Έξη δόλοκληρα χρόνια ο ζωγράφος ήταν φίλος της κυρίας δέ Βιλντουάν. Την είχε γνωρίσει τον καιρό που είχε άρχισει να γίνεται ένδοξος. Άγαπήθηκαν θερμά τότε. Ηλθε, όμως, στιγμή, ύστερ από έξι χρόνια, που ο ζωγράφος έβρασε σά σαράντα και που διψούσε για νοικοκυριό δικό του.

Τότε γνώρισε την κυρία Γκρέν. Ήταν εύμορφη, ένενη, πλούσια, και τον συμπάθησε από την πρώτη στιγμή. Ο ζωγράφος, τίμιος όπως ήταν, μίλησε για τα σχέδιά του στην παλιά του φίλη. Αύτη φάνηκε τόσο ήσυχη, τόσο λογική, ώστε χωρίς τύψη ο Έμμερ

— Συγγνώμη, αγαπημένη μου, Άλκιμη, είπε ο Ζωρζ Έμμερ, μπαίνοντας στο άτελιέ του. Έγινε τόσο άσχημα...

Και ο διάσημος ζωγράφος έφίλησε το χέρι της κυρίας Γκρέν, της όμορφης Αμερικανίδος με την όποιαν είχε αρραβωνιασθή πριν από λίγο καιρό.

Αυτή δαγκώθηκε ήρθα, με το πόδι της απλωμένο προς τη μισοσβηστή φωτιά.

— Έγώ; Είμαι πολύ καλά! το είπα.

Του έδειξε, όμως, συγχρόνως μια παράξενη δεισιδυτική ματιά, που ο Ζωρζ έζητησε άμεσα να την αποσύρει, πράγμα έντελως άφυσικο για ένα έρωτευμένο τας παρμονάς του γάμου του, έναν έρωτευμένο, μέλαιντα, του όποιου η άρραβωνιαστική είχε πολύ ώρα και τον άγαπα.

Μια στιγμή έμειναν σιωπηλοί κι οι δύο. — Έπειτα, εξαφνικά, η κυρία Γκρέν του είπε πάλι:

— Ναι, είμαι πολύ καλά. Σ'ό μόνο φαίνεται πολύ άσηχημος!

Και η ματιά της έγινε περισσότερο δεισιδυτική.

— Όχι δα! είπα τότε ο ζωγράφος. — Ο κύριος δέ Βιλντουάν έμεινε έδω πολύ;

— Αρκετά. Γιατί, όμως, μου κάνας αυτή την ερώτηση; Και άπέφυγε πάλι τη ματιά της.

— Για να μάθω τι σου είπε και σ' έκανε ν' αλλάξεις έτσι. Δέν είσαι πειά ο ίδιος, το ξέρεις;

— Δεν βλέπω κανείς ένα παλιό του φίλο γεμάτο άπελπισία χωρίς να τον αγγίξω κι αυτός. Μάθε άκόμα, αγαπη μου, πώς αυτός ο άνθρωπος μου κάνα μια περίεργη παραόληση...

Έχει την άξια να το κάνει το πορτραίτο της γυναίκας του... Γι' αυτό άκριβώς ήλθε να με δει...

Και σ' έδελχθηκε; ρώτησε η κυρία Γκρέν.

Έδελχθηκα, δέν μπορούσα να το άρνηθώ. Είπε πολύ δυστυχισμένος κι' αυτό που θά το κάνει είναι σάν έλεηοσύνη...

Η φωνισογασία της νεαρής γυναίκας μόλις άκουσε αυτά τα λόγια έξέφρασε όλοφάνερα άνακούφιση, που την άντελήφθη άμέσως: Έμμερ.

— Συγγνώμη, αγαπημένη μου, Άλκιμη, είπε ο Ζωρζ Έμμερ, μπαίνοντας στο άτελιέ του. Έγινε τόσο άσχημα...

Και ο διάσημος ζωγράφος έφίλησε το χέρι της κυρίας Γκρέν, της όμορφης Αμερικανίδος με την όποιαν είχε αρραβωνιασθή πριν από λίγο καιρό.

Αυτή δαγκώθηκε ήρθα, με το πόδι της απλωμένο προς τη μισοσβηστή φωτιά.

— Έγώ; Είμαι πολύ καλά! το είπα.

Του έδειξε, όμως, συγχρόνως μια παράξενη δεισιδυτική ματιά, που ο Ζωρζ έζητησε άμεσα να την αποσύρει, πράγμα έντελως άφυσικο για ένα έρωτευμένο τας παρμονάς του γάμου του, έναν έρωτευμένο, μέλαιντα, του όποιου η άρραβωνιαστική είχε πολύ ώρα και τον άγαπα.

Μια στιγμή έμειναν σιωπηλοί κι οι δύο. — Έπειτα, εξαφνικά, η κυρία Γκρέν του είπε πάλι:

— Ναι, είμαι πολύ καλά. Σ'ό μόνο φαίνεται πολύ άσηχημος!

Και η ματιά της έγινε περισσότερο δεισιδυτική.

— Όχι δα! είπα τότε ο ζωγράφος. — Ο κύριος δέ Βιλντουάν έμεινε έδω πολύ;

— Αρκετά. Γιατί, όμως, μου κάνας αυτή την ερώτηση; Και άπέφυγε πάλι τη ματιά της.

— Για να μάθω τι σου είπε και σ' έκανε ν' αλλάξεις έτσι. Δέν είσαι πειά ο ίδιος, το ξέρεις;

— Δεν βλέπω κανείς ένα παλιό του φίλο γεμάτο άπελπισία χωρίς να τον αγγίξω κι αυτός. Μάθε άκόμα, αγαπη μου, πώς αυτός ο άνθρωπος μου κάνα μια περίεργη παραόληση...

Έχει την άξια να το κάνει το πορτραίτο της γυναίκας του... Γι' αυτό άκριβώς ήλθε να με δει...

Και σ' έδελχθηκε; ρώτησε η κυρία Γκρέν.

Έδελχθηκα, δέν μπορούσα να το άρνηθώ. Είπε πολύ δυστυχισμένος κι' αυτό που θά το κάνει είναι σάν έλεηοσύνη...

Η φωνισογασία της νεαρής γυναίκας μόλις άκουσε αυτά τα λόγια έξέφρασε όλοφάνερα άνακούφιση, που την άντελήφθη άμέσως: Έμμερ.

Μου προεβλεπε φρίκη!

— Έξοις τι λέει ο κόσμος για το θάνατο της κυρίας δέ Βιλντουάν;... Λένε πως αυτοκτόνησε! — Τέτοιος είν' ο κόσμος, άπάντησε στενοχωρημένος ο ζωγράφος. Η καυμένη έπασχε από άπνείες και κατέφυγε συχνά στο χλωροφόρμιο. Καμιά μέρα θά πήρε περισσότερο και πάει λέοντας... Αύτη τη γνώμη, τουλάχιστον, έχει και ο άντρας της...

— Έχεις δικιο, είπα τότε η κυρία Γκρέν με κάποια συστολή και σάν να έδοκιμάζε τήνεις για τις έρωτήσεις που έκανε στον άρραβωνιαστικό της. — Έπειτα έπρόσθεσε: — Έλα, έλα, πάμε τώρα να φάμε μαζί! Το αυτοκίνητό μου μάς περιμένει κάτω!

Ποιός, άραγε, της μίλησε; συλλογιζόταν ο Έμμερ ύστερ από λίγες ώρες, όταν βρέθηκε πάλι μόνος του. Φανόταν καθόλου πως η μνηστή του θά ήξερε όλα. Έξη δόλοκληρα χρόνια ο ζωγράφος ήταν φίλος της κυρίας δέ Βιλντουάν. Την είχε γνωρίσει τον καιρό που είχε άρχισει να γίνεται ένδοξος. Άγαπήθηκαν θερμά τότε. Ηλθε, όμως, στιγμή, ύστερ από έξι χρόνια, που ο ζωγράφος έβρασε σά σαράντα και που διψούσε για νοικοκυριό δικό του.

Τότε γνώρισε την κυρία Γκρέν. Ήταν εύμορφη, ένενη, πλούσια, και τον συμπάθησε από την πρώτη στιγμή. Ο ζωγράφος, τίμιος όπως ήταν, μίλησε για τα σχέδιά του στην παλιά του φίλη. Αύτη φάνηκε τόσο ήσυχη, τόσο λογική, ώστε χωρίς τύψη ο Έμμερ

— Συγγνώμη, αγαπημένη μου, Άλκιμη, είπε ο Ζωρζ Έμμερ, μπαίνοντας στο άτελιέ του. Έγινε τόσο άσχημα...

Και ο διάσημος ζωγράφος έφίλησε το χέρι της κυρίας Γκρέν, της όμορφης Αμερικανίδος με την όποιαν είχε αρραβωνιασθή πριν από λίγο καιρό.

Αυτή δαγκώθηκε ήρθα, με το πόδι της απλωμένο προς τη μισοσβηστή φωτιά.

— Έγώ; Είμαι πολύ καλά! το είπα.

Κύτταζε προσεκτικά την εικόνα.

ΤΙ ΠΙΝΕΤΑΙ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

— Ός γνωστόν ο 'Ιταλός δικτάτωρ Μουσολίνι έκληρονόμησε τελευταίος πάντες έκτακτομύρια λίρες. Η έκληρονομία αυτή έλπίσθηκε πώς δέν θά τόν δυσαρεστήσει ο όλος, άφωδ μάλιστα, κατέ τον έν την έπαρση και το ήλθε ξαφνικά άπ' τον ούρανό.

Νά τώρα, έπί τη εδραίωσ αυτή και μερικές ιστορίες σχετικές με παράξενες διαθήκες: — Ένας 'Ολλανδός ζωγράφος κατέθεσε άλλους σέ μιά τράπεζα ένα κεφάλαιο για να προκρίνεται κάθε χρόνο άπ' τους τόκους του ένα κορίτσι του χωριού του. Ός μόνον δέ δρον έθασε όπως την ήμερα του γάμου τους οι νεόνυφτοι πηγαίνουν και χορεύουν έπάνω στο χώρο του!

Τώρα τελευταία στη Λυών ένας γιατρός είδοπειθήθηκε ότι μιά κόρη του που άφησε έκληρονομία ένα έκπλο. Όταν άνιχθήκε το έκπλο αυτό, είδεν ότι περιείχε όλα τα φάρμακα που είχε δώσει μέσα σε 25 χρόνια ο γιατρός αυτός στην πελάτιά του και τα οποία αυτή δέν χρησιμοποιούσε!

— Έπί παράξενη όμως διαθήκη είχε έκείνη που άφησε ένας άγγλος του Κολκίτ. Ο δικηγόρος αυτός άφησε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό σε κάποιον. φρενοκομείο της πόλεως του.

Στη διαθήκη του έγραφε τα έξης:

— Δέν το χρήμα το έκέρδινα από άνθρώπους που έπείρασαν τη ζωή τους πείραση διαρκώς σά δικαστήρια! Τώρα που πεθαίνω, είναι δική σου τα χρήματα αυτά να γυρίσουν στους παλιούς, των κυρίους...

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΑΜΦΙΑ

Τα έκκλησιαστικά άμφια σά πρώτα χρόνια του χριστιανισμού ήταν προστάδια έντελως όμοια μ' έκείνα που φορούσε κάθε πολίτης, δηλαδή μανδύα.

Από την έποχή έκείνη τα ρούχα των πολιτών άλλαξαν κατά πάλι. Οι έκκλησιαστικοί, όμως, δέν έτροποποίησαν το έκκλησιαστικόν στήμα και διετήρησαν τους μανδύες, γιατί τους εύθκεν περισσότερο ρολιούξ.

Όταν η έκκλησία άρχισε να γίνεται πλουσία από τα δώρα διαφόρων πριγκίπων και άλλων ισχυρών προστατών της, έκαμε λαμπρότερη την έκκλησιαστική στολή για την ώρα της λειτουργίας.

Οι άρχιερείς και οι ιερείς άρχισαν τότε να φορούν την ώρα της λειτουργίας στολές ποικιλιμένες με χρυσάμι και άσημα, άμια μεσά-λάτα, τα όποια, όμως, δέν έφορούσαν έξω από την έκκλησία.

Μια σέλιος άφες: Ήταν άληθινό άριστούργημα. Είχε βάσει σ' αυτό κάτι άπ' την καρδιά του...

Έρμαινε μοσημέρι, όταν ξαφνικά άνοιξε η πόρτα του άτελιέ και μια άροση φωνή άκούσθηκε:

— Μαρόλο, άγάπη μου: Έτσι έχωχες πώς και σήμερα θά φάμε μαζί! Γιατί έργάζεσαι άκόμα; Σέ συγχωρώ, όμως, αν έκανες κάτι άρρωστο...

Η μνηστή του έπροχώρησε προς το καθάλλετο, κύτταζε προσεκτικά πολλήν ώρα την εικόνα κι' έπειτα σάν έπνοιασμένη γύρισε προς τον Έμμερ.

— Είπε το πορτραίτο της κυρίας δέ Βιλντουάν: τον ρώτησε. — Ναι, άπάντησε ο ζωγράφος με φωνή που έτρεμε λιγάκι. — Δέν θά την άδωρε, όμως, στον άνδρα της!

— Γιατί;

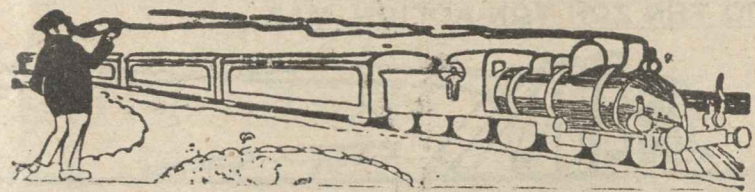
— Γιατί θά το άποδείξει έκείνο που απέδειξε και σέ μένα, πως αυτή η γυναίκα σκαπόθηκε έξ αλτίς σου... Μή με πηλαιάζεις! Μου προεβλεπε φρίκη!

Την άλλη μέρα η έφημερίδες άνήγγειλαν τη διάλσει της μνηστής του. Οι φίλοι της όμορφης Αμερικανίδος όταν τους ρωτούσαν, έλεγαν ότι η Άλκιμη στη ζήλεια της επάνω είχε άξιώσει από την καλή τέχνη να μη ζωγραφιστεί ποτέ του πειά γυναίκες κι' έκείνη της άρνιθόταν... Αυτό το έμπεβαλόνα κι' ο Έμμερ ο ίδιος.

Το όνομα της Μαργαρίτας δέν έπροσέβηκε ούτε μιά φορά. Τό άριστούργημα του ζωγράφου, το πορτραίτο της πρώτης του άγάπης που σκαπόθηκε γι' αυτόν στολίζει σήμερα το σαλόνι του κι' δέ Βιλντουάν. Αύτος, όμως, δέν μένει εθαρσιστημένος.

— Την έκλογισες από μνήμης; ο Έμμερ, λέγει στους γνωστούς του. Την έκράτησα μόνο για να μην προσβάλω το φίλο σου, δέν είναι, όμως, η γυναίκα μου αυτή, δέν είναι η γυναίκα μου!

Πάω Μπουρζέ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Γυάλινα σπίατα...

Μία πρωτοτυπότη έφεύρεσις, χιλιά τον κόσμο τελευταίως στην Αμερική. Ο μηχανικός Σήλτς άνεκάλυψε άπλούστατα, τον τρόπο κατασκευής σπιατών από... γνωστό! Η έφεύρεσις του Άμερικανού μηχανικού συνίσταται στην κατασκευή γυαλινών πιατών, ή όποιες συνρομολογούμενες μ' ένα μίγμα που άνεκάλυψε ο ίδιος μπορούν να χρησιμοποιηθώσαν θανυσία για χτίσιμο στερεότατο σάν να έπρόκειτο για τσιμέντο ή για πέτρες!

Ο κ. Σήλτς όμως δέν ήρξασθη στην άνοκήλυσή του αυτή μόνον. Κατόπιν «έμπεριστατομένης» μελέτης και σχετικών πειραμάτων, άνεκάλυψε καθώς διατείνεται, ποια χρώματα πηγαίνουν στους έρωτευτικούς τοίχους των σπιτιών, σχετικώς με το έπάγγελμα έκείνων που θά κατοικήσουν τα σπίατα αυτά. Προτείνει λοιπόν όπως οι συγγραφείς προτιμούν για τους τοίχους του γραφείου των πλάκας από κίτρινο γυαλί, οι έπιστήμονες πλάκες από μπλε γυαλί, οι στρατιωτικοί από κόκκινο, και οι πολιτικοί από... πράσινο... το χρώμα της έλπίδος!

Κατά τους όπολογισμούς το πρωτοτύπου έφευρέτω, τα γυαλίνα σπίατα θά στοιχίζουν το ήμισυ άπ' ότι στοιχίζουν τα συνηθισμένα σπίατα!

Τίδω λοιπόν και ένα νέον «σπίδιον δέξης λαμπρόν» που άνοίγεται για τους Έλληνες έπιχειρηματίας!...

Μιά... πολυδάπανος νέφυρα

Στην μικρή γερμανική πόλη Σίγγεν, παρά τα έλβετικά σύνορα, κατασκευάσθη, πρό τεσσάρων έτών, μία γέφυρα έπί του Άαχ, παρκοπόμενου του Δουνάβους. Στην γέφυρα αυτή η έδωθη το όνομα του λαϊκού ποιητού Σέφελ, πού γεννήθηκε έκεί κοντά.

Τα έπίσημα έγ αίνια της γέφυρας αυτής έτελέσθησαν πρό δόλιν ημερών. Και έπί τη εδραίωσ της: τελετής, ή δημοτική άοχή του Σίγγεν διάταξε να χορεύουν έκάντα στην γέφυρα όχι μόνο το όνομα του ποιητού, αλλά και το έμβλημα της πόλεως (κάθε γερμανική πόλις, έχει ως γνωστόν χωριστό «Θυρεό») την ήμερομηνία των άγανακτών, και τέλος, το ποσό που έξαδωσαν ο δήμος διά την κατασκευή της. Και έπειδή το χτίσιμο της γέφυρας είχε άρχισι από τον καιρό του μεγάλου έξέπρασμού του μέρκου, ή τιμή της γέφυρας άνήλθε στο σέβαστο ποσό των 15.201.890.928.024 μάρκων, ήτοι περί τά 15.202 δισεκατομύρια!

Φανιάζεσθε τι γέλια θά κάνουν οι Γερμανοί του μέλλοντος όταν θά βλέπουν άναγεγομένη έκάντα στη γέφυρα την τιμή αυτή!

Τα οικογενειακά δράματα

— Ένα ενδιαφέρον φαινόμενο παρατηρήθη κατά τα τελευταία χρόνια, σ' όλη την Εύρώπη.

Ηύξηση σέ βαθμό καταπληκτικό τα οικογενειακά δράματα. Άνδρες, γυναίκες, τρελλές, σκοτώνουν ο ένας τον άλλον σκοτώνουν και τα παιδιά τους άκόμη.

Το κακό έπληθυνε τόσο πολύ, ώστε ο τύπος κατήντης να γεμίζει άυσητότατα μέτρα εναντίον των ένοχών.

— Πιόνεται περί άληθινής έπιδημίας, γράφουν οι Εύρωπαϊκές έφημερίδες. Και μιά έπιδημία να να εξαλειφθί, χρειάζονται δρασικώτατα μέτρα. Για να έξολεσθί, λοιπόν, και η έπιδημία των γυλημάτων πρέπει να χυπηθί άλύπητα — το κακό, να έπαρσση και πάλι ή θανατική ποινή, για να έξουν έκείνοι που έχουν όρεξι να έγκληματισουν, ότι δέν θά την πλυνώσουν τόσο εύκολα.

Για να έννοηθί το μέγεθος του κακού, άρκεί να πη κανείς ότι τον περασμένο Δεκέμβριο έγιναν μέσα στο Παρίσι 174 οικογενειακά δράματα.

Το γάλα της... γαϊδάρας

Έχει λησμονηθί σχεδόν σήμερα το γάλα της γαϊδάρας, αν και είναι σπουδαίωτα θεραπευτικόν μέσον.

Το γάλα της γαϊδάρας έχει στο έρωτητικόν του και μιά περιεργότατη ιστορία.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος Ιος άρρώσθησε κάποτε και έπαθε μεγάλη έξασθήση. Οι γιατροί ήσαν άνίκανοι να το έκανόδωσαν την υγία.

Μιά μέρα έγινε λόγος έμπρός στο βασιλέα για έναν έβραίο γιατρό της Κωνσταντινουπόλεως. Ήταν, έλεγαν, πολύ έπίδεξος. Ο Φραγκίσκος Ιος διάταξε τότε τόν πρέσβη του στην Πόλι να του στείλει με κάθε θυσία τόν Έβραίο γιατρό.

Ο περίφημος αυτός Άσκληπιάδης έφθασεν έπί τέλους στο Παρίσι, έζήτησε το Φραγκίσκο και διάταξε άπλούστατα να πίνη γάλα της γαϊδάρας. Ο μονάρχης έφάρμοσε τη συμβουλή του και έγινε γρήγορα πολύ καλά. Από τότε όλοι οι άσθενείς του από μίμης άρχισαν να πίνουν γάλα της γαϊδάρας και... έγιναν τετράποδοι!

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΑΣ

ΓΙΑΤΙ ΦΟΡΟΥΝ ΟΙ ΒΛΑΧΟΙ ΑΣΠΡΑ

(Βλάχικο παραμύθι του Κεντρίβου)

Τὸν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

Τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Σατανᾶς, ὁ Τριτοκατά-
ρατος, ὁ Κασιποδιασμένος, καθὼς ἦταν
κρυμμένος κάτω ἀπὸ ἓνα μαῖο σύννεφο καὶ
σκέφθηκε πῶς ἦταν μιά εὐκαιρία, γιὰ νὰ
κάνῃ καὶ, κάνα κακὸ στὴ γῆ. Ἐπεί, λοι-
πὸν, σὺν συμπέθερό του τὸ Χρυσάφι καὶ δανεί-
στηκε τὴν λάμψη του. Τὴν ἐξέπλησε ὅλη

τὴν γῆ, καὶ ἦσαν τὸ ἴδιο σὺν τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς εἰ-
τομαζόνταν γιὰ τὴν ἀνοιξὶ καὶ δὲν θὰ βγαί-
νε στὴ γῆ γιὰ λίγες μέρες.

ντύθηκαν ἄπ' αὐτὰ κολλάρια, σὺν τοῦς φραγκογιατροῦς, τὰ ἑλάνια
βέβαια καὶ ψεύτικες βαμπακέλλες, γιὰ μαλλιά καὶ κίτρινα χρυ-
σαφένια γένεια, ὁ «Τούτουλας» (Στρωμάτιον) καὶ μακρὰ λευκὰ
φουστάνια, γυναικεῖα, καὶ κῆθε λουλουδι καὶ χρυσὰ φάρμακα καὶ
δικὰ του.

Μάνομου, τὴ χορὸς ποὺ εἶχαν, τὴ πηδήματα καὶ γλένια. Ὁ
κόσμος ἀπὸ τὸ φαγοπότι καὶ τοὺς πῆδους ἐξέλιετο καὶ δὲν κα-
τάλαβε ποὺ πλάνωνε ἡ νύχτα. Ὁ Διάβολος, ὁ Σατανᾶς, ὁ Κασι-
ποδιασμένος, γιὰ νὰ τοὺς γελᾷ περισσότερο, πῆρε τὴν γὰρ τὴν
μονόματ, τοὺ ἀρχηγοὺ τῶν Στανάδων, τὴν ἀνέβασε ψηλὰ σὺν
σύννεφο, εἰς εἰς καὶ κατὰ τὴν κάμψη ὧρα, κατὰ τὸ πανηγύρι.

Εἶδαν τὸ μῦθ' ὑπερφύον, σὺν τῷ ἑκόνει καὶ εἶπανε οἱ Βλάχοι.
— Νὰ, βῆκε τὸ φεγγάρι! Ἐμπρὸς τὸ γλένι μας ἡμεῖς.

Μόνον τὰ μερμηγκία τὰ σκοτεινὰ, τῆς γῆς οἱ παρακο-
λεωτάδες, τραβούσανε τὴς κοπελλίες νὰ φύγουν.

— Πᾶμε, ἡ νύχτα μαύρη πλάκωσε καὶ ἔρχεται κακὸς καιρὸς.
Ἀνταρξίαν νὰ βουνα, βουναῖος νὰ ἴσους.

Μὰ ποῦ ν' ἀκούσανε αὐτὲς!
Δόσανε τραγοῦδι καὶ χορὸ.

Καλὸν τὰ ποῦν τὰ βουνα, ποτὶ τοὺς δὲν γερῶν
τὸ καλοκαίρι πέρανα καὶ τὸν χειμῶνα ἄσπρα
ποῦ κατεροῦν τὴν ἀνοιξὶ! Ὁμορφὸ καλοκαίρι,
ν' ἀνοιξὶ δ' γαῖος καὶ ἡ δὲν, ν' ἀνοιξὶ ἡ γῆς χορῶτα,
νὰ βουνοῖ οἱ Βλάχοι στὰ βουνα, νὰ βουνοῖ ἡ Βλαχόπουλα,
νὰ βουνοῖ καὶ τὰ Βλαχόπουλα, μὲ τὰ χρυσὰ τοσαφένια.

Κι' ὁ Σατανᾶς, ὁ Πειρασμός, ὁ Γιδρογεννημένος, ὅσο ἀνέβη
αὐτοὶ τόσο καὶ σπύθες σὺν κόκκινον πιπύρι τοὺς ἐξήγαγε μὲς σὺν
κροσὶ, ποῦ τοὺς φλόγιζε τὰ μαλλὰ καὶ τοὺς πύρρινος τὸ κεφάλι.

Τὰ μερμηγκία δὲν ἀπόσαναν.
— Πᾶμε, κωρὶδες μας, καὶ φύγουμε, πᾶμε γιὰτὶ βουναῖος νὰ
βουνα καὶ ντυχένιος ὁ κάμπος!

Σὺν εἶδε, πᾶς ὁ Σατανᾶς, ὁ παντογόνος, ὁ Μαν-
κομότης, πῶς ὅλοι κολλοῦντα ἀνεμωμένοι καὶ
ναυαγοβασμένοι, ἀπὸ τὸ μεθύσι ἔχουν, ἔληξε μὲ γὰρ
τὴν τούρλωσε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν χτυπᾷ, σὺν τοσαφένια.

— Ντοῦπον-ντοῦπον, Ντοῦπον-ντοῦπον, Ντοῦπον-ντοῦπον!
Ἀνέτως, σὺν ντα-ῦλιστα αὐτὸ, ἄρχισαν νὰ κινεῖται
ἡ ἀνταρξὶ καὶ ἡ σκοτεινίει, νὰ ξεφορτώνουν τὰ βουνα καὶ
τὰ ἀδελφά τους ἀπὸ τοὺς πανηγυριστὰς τὸ χιόνι, τὸ
φυτὰν φραγκοκαμμένοι οἱ ἀερῆδες καὶ νὰ σουρίζουν τὰ θε-
λάκια καὶ νὰ σαράνουν οἱ ἀνεμοστρόβιλοι.

Οἱ Βλάχοι καὶ ἡ κοπελλίς τῆς γῆς, νὰ χάσαν. Πᾶσαν
νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν βουνα ἀδελφά τὰ χιόνια, ἡ σπύθες
ἀπὸ τῆς ἀνταρξὶ καὶ τὴν κακο-ῖα τὸν διόλου δὲν φανί-
τουσαν, τὸ βαθὺ σκοτὶδὶ δὲν ἄφηνε κανεὶν οὐτε τὴν εἴδη

τον νὰ ξεχωρίσῃ. Ἡ κοπελλίς στριμώχτηκαν μαζὶ καὶ ἄρχισαν νὰ
κλαίει. Παγομένης, ἀγκάλιαζε ἡ μὴ τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ ἐξοφῶνται.
Τότε τὰ μερμηγκία, ποῦ εἶχαν τῆς γῆς τοὺς δρόμους καὶ
μυστικὰ, φέρεται, τὴς πῆραν ἀπ' τὰ χεῖρα καὶ τὴς κρέναν βουνα
στὴς μερμηγκοφωλιές.

Ἐκεῖ βῆκεν ἀπᾶντος. Σὺν τὴς εἶδε ὅμως ἡ γῆ, τὴς μάλισι
καὶ τὴς τιμορῶσε. «Ἀλλὰ, τοὺς εἶπε, νὰ μὴν ἐνδοξί-
σι ποτὶ καὶ σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ, νὰ μείνετε μὲ τὰ κακοβαλάν-
κα, γιὰ νὰ θυμάστε πάντοτε τὸ λάθος σας καὶ τὴν παρακοή σας,
σὺν ντροπῆς σημάδι».

Κι' ἀπὸ τότε στὰλήθεια, τὴς ἡμέρας τῆς Ἀποκριᾶς, κανένα λου-
λουδάκι δ' ἐντρώνει ἀπὸ τὴ γῆ. Ὅλα μένουνε καλὰ, μὲς στὴ
γῆ κρυμμένα, ὡς πουνάρι ἡ ἀνοιξί. Τότε ἡ γῆ τοὺς δίνει τὴν
ἀδελφὰ νὰ ξεπεταχθῶν καὶ νὰ λάμψουν.

Εἶδαν τὴς Ἀποκριᾶς, λουλουδιὰ στοὺς κάμπος! Ὅρ!
Κι' οὐτε καὶ ποτὶ θὰ ἴδῃτε. Νὰ τὸ ἔξερετε!

Ἀπὸ τότε ἀκόμα ὅλα τὰ λουλουδιὰ τοῦ ἀγροῦ, φοροῦν τὴν
ἀπερηράτικη στολή των ποὺ φοροῦσαν γιὰ πρώτη φορὰ γιὰ τὴν
τᾶ σὺν «πλάτ» τὸν Κάμπος. Ἡ παπαροῦνα φορεῖ πάντα τὴν
κατακόκκινον μαντήλι τῆς ἡχομήλω τὰ ἄσπρα κολλάρια τοῦ φρα-
γκογιατροῦ, ἡ λαψάνα καὶ κίτρινα παρλίλια τῆς ἡχομήλω τὰ
μελανὶ τὸ ξασποροῦλινον φασιόλιον τῆς, τὸ ἄσπροκολλάριον τὸ
νυχτικὸ τῆς ἐνάντιος, ἡ ἀγριοροῦδι τὸν τριανταφυλλένιον τῆς
μυτσοῦ, ἡ ἀγριοσύνταπ καὶ κίτρινα ψευδοφωλιὰ τῆς καὶ ὅλα τὰ
ἄλλα, ὅτι φοροῦσαν καὶ ὅτι εἶχαν τὸ κοθῶνα ἐκεῖνη τὴ μέρα.

Κ' εἴτοι ἀπομείναν ὡς καὶ τώρα, τὰ λουλουδιὰ τοῦ ἀγροῦ.
Πηγαίνετε στοὺς κάμπος νὰ τὸ δῃτε.

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ μόνον!

Ὅσο γιὰ τοὺς Βλάχους, ποὺ γλυτώσαν ἀπὸ τὸ κακὸ, τοὺς ἔ-
πλησεν ὁ Θεὸς γιὰτὶ
ἀκούσε τὰ κλάματα ἐνὸς ἀδόξου μοροῦ καὶ
σταμάτησε τὴς χιονοκαταρσείας, τὸν ἀνέμω
καὶ τὸ φουροαντῆ, τὴς σκοτεινῆς ἀνταρξὶ καὶ
τοὺς ἀνεμοστρόβιλους τοὺς κακούς. Τότε
νιμῆρης ὅμως, γιὰ νὰ θυμῶνται πάντοτε τὸ
λάθος τους, ποῦ πᾶσαν τὰ

Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΣ

ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ: ΟΔΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗ 20-22

ΤΗΛΕΦ. ΝΕΟΝ 44

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Α') ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ & ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑ

JOHNE - WERK

Ανώτερος Έταιρία Μηχανών Τυπογραφίας και Λιθογραφίας εν Βαυτεν της Σαξωνίας ΒΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ: Τών νοθέτων τυπογραφικών πιεστηρίων ΤΙΡ-ΤΟΡ και ΜΟΝΟΡΟΛ με κυλινδρικών μελανείων, τα μέγιστα διεδωμένοι εν Έλλάδι. Χειροποίητων Boston, Κυλινδρικών Λιθογραφικών Πιεστηρίων 2 χρωμάτων «Offset Baitzen». Τών περιφώνων ταχυο-πνικτών χάρτων «Perfekta» και ABR εις 15 διαφόρους τύπους. Διαφόρων βοηθητικών μηχανημάτων τυπογραφίας και λιθογραφίας. Ζητήματα ειδικόν κατάλογον εις την ελληνικήν.

BOHN & HERBER

Έργοστάσια Μηχανών και Χυτήρια εν Wurzburg Βαυαρίας. ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ: Τών περιφώνων επιπίδων τυπογραφικών ταχυοπνικτών τύπων Record εις 5 μεγέθη και Ultra-Record μετά ή άνω αυτόματων χορτοθότων. Άπαντες οι άξονες τών μηχανών μας λειτουργούν εντός ένοσφίρων Τριβών (Ρουλεμάν).

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

Στερεοτυπίαι, Λιθογραφικά πιεστήρια, Ραπτικά Μηχαναί Βιβλιοδεσίας, Διπλωματικά Χάρτον. Χοροκομπονικά και Βιβλιοδετικά και Κυριοποιίας, Φωτοτυπογραφικά Μηχανήματα, Πρόσσαι Λιθοθήσεων.

ΟΤΤΟΙ-ΒΑΕΡ

Έργοστάσια χρωμάτων Τυπογραφίας - Λιθογραφίας εν Radebeul-Dresden. Η μεγαλύτερα παρακαταθήκη Τυπογραφικών και Λιθογραφικών Μελανών ως Ποστος Κυλινδρικών. Προμηθευταί τών μεγαλύτερων Έλληνικών Έδρματων, και Έργοστάσια διεθνούς φήμης.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Συνθετήριον, Γραμμάς, Μετάλλων, Σελιδοθετών, Γωνιοκοπών και λοιπών ειδικών τυπογραφίας, Τσυχες, Μήτρες, Κορδέλλαις, Κασυτοσκι κλπ. πρὸς χρήση Κυλινδρικών Πιεστηρίων Έφημερίδων.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ ΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗΝ

Β') ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΧΡΗΣΕΩΝ

HATZ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΚΙΝΗΤΗΡΩΝ EN RUHSTORF

Κινητήρες Diesel Διχρονοι 4, 6, 9, 14 και 20 ίππων δυνάμεις. Η κινητήριος Δύναμις ή τις προτιμάται άπο κάθε έπιχειρήσει βιομηχανικήν και Γεωργικήν δι' ηλεκτρικής εγκατάστασης κινήσεως και φωτός δια Ναυπηγεία, Έργοστάσια και άτράκτοια, δια την κίνησιν συμπιεστήρων άντλιών, γεραίων, μάκων, προμηθειών κλπ. Οίκονορμια εις καύσιμον έλαιο 40-80 ο/ο άπο τών ηλεκτρισμών.

LINDE

Έργοστάσια Παγοποιητικών Μηχανών εν Wiesbaden Γερμανίας. Έγκαταστάσεις ψυξέως δι' δόκλληρα διαμερίσματα. Έγκαταστάσεις παραγωγής Παγόν. Σύνθετοι εγκαταστάσεις ψύξης και Παραγωγής Παγόν. Αυτόματα ψυγεία δι' όλας τας χρήσεις δι' ηλεκτρικού ρεύματος τύπου «Autopolar».

PANHARD & LEVASSOR

Έργοστάσια μηχανών καταργασίας ξύλου και αυτοκινήτων εν Παρισιόις. Το μεγαλύτερον και ειδικότερον έργοστάσιον της Ευρώπης διά μηχανά. Κατεργασίας ξύλου. Προνοκορδέλλαι εις όλους τούς τύπους. Πλάνα κλπ.

ROBERT KIEHLE

Έργοστάσια Μηχανών καταργασίας και έπεξεργασίας Δερμάτων εν ΔΕΙΨΙΑ. Πόσης φύσεως ειδικά Μηχανήματα Βερσοδεσίας.

WOTAN WERKE

Έργοστάσια Μηχανουργικών εργαλείων και Μηχανήματων Φορτζες-Γραναζοκοπταί-Τροχοί-Τόρνοι-Έργολεία Άκρίβειας.

OTTO PRESSLER

Έργοστάσια Έπιστημονικών Έργαλείων και Όργάνων εν ΔΕΙΨΙΑ. Όργανα, Έργαλεία και Συσκευαί διά Έπιστημονικά και Τεχνικά Έργαστήρια και Χημεία.

B. E. W.

Ηλεκτρικά Έργοστάσια της Βαυαρίας εν Μονάχῃ. Ηλεκτροκίνητες παγες τύπου και πάσης δυνάμεως, δια πάσαν βιομηχανικήν χρήση.

SEITZ WERKE

Έργοστάσια Μηχανών, φίλτρων και Αποστειρωτικών συσκευών διά έργοστάσια Οίνουποιας.

KELLER & KNAPPICH

Μηχανήματα δξυνοκολληήσεως-Φορτζαί συσκευαί.

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΟΡΕΑΛ ΕΙΝΕ Η ΚΑΛΕΙΤΕΡΑ ΒΑΦΗ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ;

Ερωτήμα τό όποϊον θέτει ό Γενικός Πράκτωρ της Έταιρίας "ΟΡΕΑΛ", εις πάντας τούς άναγνώστας του "Ολαί αι άπαντήσεις θα σταλῶσι δι' αὐτοῦ εις την έν Παρισιόις Έγκριζαν "ΟΡΕΑΛ", Έκείνη δέ την όποιαν αὐτή θα έγκρίνει ως καλειτέραν θα δημοσιευθῇ εις τό περιοδικόν "Μπουκέτο",.

Αρβείον θα δοθῇ έν ώραϊον άνθοδοχείον εκ κρυστάλλου και άμεθύστου σκαλιστοῦ, προερχόμενον άπό την εκθεσιν πορσελάνης ΡΕΖΕΝΤΑΛ

Αι άπαντήσεις δέον ν' άπευθυνῶσιν πρὸς τόν Γενικόν πράκτορα της Έταιρίας "ΟΡΕΑΛ", διὰ την Έλλάδα ΙΩΑΝΝΗΝ Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ Στοά Πεσματζόγλου-Ένταῦθα

Έως πρὸ της 30 Μαρτίου. Παρακαλοῦνται δέ οι άπαντῶντες νά γράψωσι τῷ όνόματι και τὰς διευδύνσεις των εύαναγνώστας.

Σώσατε τὰς τριχὰς σας μεταχειριζόμενοι τὴν λουζὶν (lotion)

"ΞΟΥΡ"

Αὐτὸν αὐτό τό τέσσην πεφημισμένον έν Εὐρώπῃ, δὶν έξαλε φαί μένον τὴν πιτυρίδα, ἀλλ' σκαυτῶ στυγμιαίῳ; τὴν τριχόπτωσιν Πωλεῖται εις ὅλα τα καλὰ Μυροπωλεία και Φαρμακεία τῇ Έλλάδι. Γεν. Άντιπρόσωπος: ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ Στοά Πεσματζόγλου 3 - Αθήναι

ΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΑΙ ΟΠΟΙΟΠΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΥΡΩΠΕΩΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΑΙ ΜΕΤΕΧΙΝΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟ-

ΚΑΙΝΩΝ ΔΡΑΧ. 57.500.000

ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΑ ΑΘΗΝΑΙΣ 53

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΥΡΩΠΕΩΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΙΣΟΠΟΤΡΑΦΙΜΕΝΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΕΚΚΑ 7

ΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΝ"

Έσοτερο. δι' έν Έτος... Δραχ. 180 || Έξωτερο. Λίρ. Άγγλίας Μία

Αι έξώμηνοι και τριμήνιοι κατ' αναλογίαν. Αι έπιστολαί και νά

χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιο-

κτήτην τοῦ "Μπουκέτου" κ. ΚΟΝΙΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δραχμὰς 2.50

Δημοσιεύσεις δ' οὐχὺς δραχμαί 5. Δι' άγγελίας ἰδιαίτερα συμ-

φωνταί. Τὰ προηγουμένα τεύχη τιμᾶνται δραχμὰς 8.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ "Μπουκέτου" έν Ἀμερικῇ

Μ^ς PETER THEODOROPULOS 21-24 STATE ST. NEW YORK, N.Y. U.S.A.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Πωλεῖται κατάστημα άκατεργάστων με-
τάλλων και σιδήρων εις κεντρικήν θέσιν
και με καλήν πελατείαν, λόγω άναχωρή-
σεως. Πληροφορίαι εις τὰ Γραφεῖα μας.

Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

δέρματος, τριχω-
τούς, Μεταδοτικά
52α 3-6 μ. μ.

Η ΦΕΛΑΜΙΝ

SANDOZ

Διανομή, τόμος, κ. λ. κ.
Ευρωπαϊκή τὸν ἱατρὸν καὶ
Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ
22α Φέβρ. 128 Αθήναι.

ΔΙΑΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑΝ ΟΣΗΣΜΑΤΑ

αντιστάμεν την τελευταίαν Όφθαλ-
μολογικήν Κλινικήν τοῦ κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγητοῦ της Όφθαλμολογίας έν
τῇ Πανεπιστημίῳ.
27 Μεντιόδοῦ 21 - Ἀθήναι Τηλ. 1-48

Κ. ΚΟΚΚΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170Α (ΤΕΡΜΑ)

Ο Ιατρός χειρουργός γυ-
ναικολόγος κ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

σπουδάζας έν Παρισιόις επί
τριετίαν έπανάκαμψεν και δέ-
χεται καθημερινῶς εἰς τὴν

οἰκίαν του (Φυλῆς 114)

ΕΓΩ ΟΜΩΣ...

.....παίρνω κάθε πρωί
δύο κουταλιές «Μαγνησία
Σ. Πελλεγρίνο» μάρκας
«Rzodel» είναι εύληπτος, δέν
μ'ένοχλεῖ ἡ τήν βρίσκω εὐερ-
γετική.

Παράγεται στό Τουρίνο
Στό «ΧΗΜΙΚΟΝ ἢ ΦΑΡΜΑΚ ἘΡΓΑΣΤ ΜΟΔΕΡΝΟ.»

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**